

Lord
genaamd
De groote

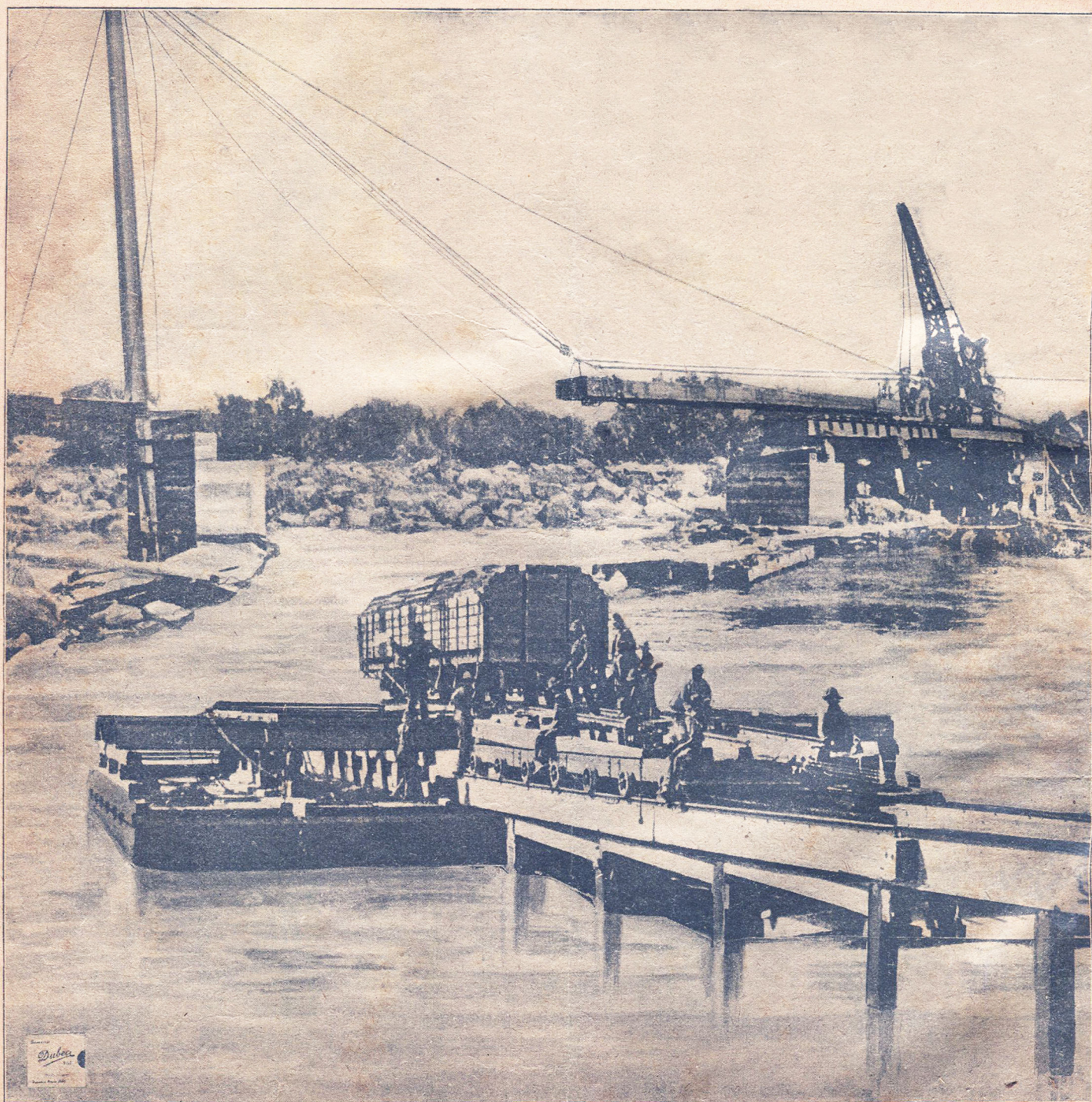

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 343

Een dag Burggraaf.

95

Dubbe

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

Alleenvertegenwoordigers voor België: Bestelhuis voor den Boek- en Dagbladhandel.

EEN DAG BURGGRAAF.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Een nieuw lid van de Windsor-Club.

Het was ongeveer negen uur in den avond.

In de groote conversatiezaal van de „Windsor Club” in de Oxford Street te Londen bevond zich een dertigtal leden.

Sommigen waren om de groote leestafel in het midden van het vertrek gezeten, maar de meeste hadden zich van een dagblad of illustratie meester gemaakt en hadden zich daarmede teruggetrokken naar een van de talrijke gemakkelijke leunstoelen die in het groote vertrek verspeid stonden.

Nu en dan kwam een bediende geruischloos binnen met een blad met ververschingen.

Zijn schreden waren volkomen gedempt door het duimdikke smyrnatapijt.

Door de openstaande deuren kon men een blik werpen in de aangrenzende biljardzaal, waar een zestal tafels stond, die op dit oogenblik alle bezet waren.

Er werd weinig gesproken, maar daarentegen veel gerookt.

Dicht bij de groote middentafel, zoodat zij de hand slecht behoefden uit te steken om een nieuw blad te kunnen grijpen, zaten Lord William Aberdeen, de Vice-President van de Windsor Club en zijn secretaris Charly Brand.

De eerste was een man in de kracht van zijn leven, met een scherp geteekend gelaat, staalgrijze oogen en aan de slapen licht grijzend haar.

Zijn metgezel was aanzienlijk veel jonger en kon zich gelukkig prijzen in het bezit van een paar helder blauwe oogen, gevulde wangen en een overvloed van donkerblond haar.

Men zag de beide heeren meestal samen en Brand scheen meer de vertrouwde vriend van zijn Lordschap te zijn dan een betaalde secretaris.

De beide heeren waren op dit oogenblik in een sportblad verdiept en wijdden hun aandacht aan de verslagen van de pas geëindigde voetballinales, die dat jaar in Engeland een bijzonder spannend verloop hadden gehad.

Het was zoo stil in de groote zaal, dat men het ristelen van de bladen, die werden omgeslagen, duidelijk kon hooren en ook den onderdrukten geeuw, die nu en dan door de leden werd geslaakt.

Maar nu ging de deur open, die naar de breede gang leidde en binnen traden twee heeren, die dadelijk de aandacht van Lord Aberdeen schenen te trekken.

Zij waren beiden in rok gekleed, maar daarin bestond dan ook hun eenige overeenkomst.

De een was een breedgeschouderd, corpulent personage, de ander was klein en mager, met een sluw gelaat, waarin twee oogen als van een vos schitterden.

De laatste was sedert eenige weken als lid van de Windsor Club aangenomen.

Zijn naam was Herbert Bloom.

Hij behoorde tot die personen, die in en door den oorlog groote rijkdommen hadden verworven en daar volstrekt geen geheim van maken, integendeel, hij scheen er trotsch op te zijn en liet geen enkele gelegenheid voorbijgaan, om, die het hooren wilde, mede te deelen, dat hij vóór den oorlog een klein winkeltje in garen en band had en vier jaar later zooveel geld bezat, dat hij niet nauwkeurig zelf wist hoeveel.

Het had hem niet veel moeite gekost, zich als lid van de Windsor Club te laten opnemen, want deze sociëteit behoorde niet tot de uitsluitend adellijke clubs, maar recruteerde ook haar leden onder de geldaristocratie, natuurlijk voor zoover er op het verleden van de aspirant-leden niets viel aan te merken.

De man, in wiens gezelschap hij thans zijn intrede deed in de conversatiezaal, was een vreemdeling voor alle anderen.

Zooals gezegd — hij was groot en zwaar, met een dik, plat gezicht, waarin een kleine neus als het ware scheen te verdwalen, kleine varkensoogjes, zeer lichte en dun geplante wenkbrauwen en ongelooflijk groote ooren, die bovendien nog de fout hadden, dat zij zeer ver van het hoofd afstonden.

De man kon omstreeks twee of drie en vijftig jaar zijn, maar dat zou men niet zeggen aan de kleur van zijn kortgeknipt gitzwart snorretje.

Lord Aberdeen, die een scherp oog had voor zulke zaken, meende aanstonds, te mogen conclu-

deeren, dat de kapper een groot aandeel had gehad in de kleur van dit manlijk sieraad.

In het overhemd van den grootste der beide mannen schitterden twee kolossale diamanten knopen, en hij had het zelfs noodzakelijk geacht, zijn witte zijden strikdas te voorzien van een groote zwarte parel, hetgeen niet weinig de verwondering wekte van de jongelieden onder de aanwezigen, die volkomen op de hoogte meenden te zijn van wat een gentleman al of niet kan dragen.

Zijn manchetten staken ver uit de mouwen van den onberispelijk gesneden rok en ook hier was hetzelfde geschitter van diamanten knopen.

Over het laaguitgesneden, geelzijden rokvest bungelde een gouden horlogeketting met geweldig groote schakels.

De man stond een oogenblik stil op den drempel en liet zijn knipperende oogjes in het rond waren.

Toen kuchte zijn metgezel, nam hem bij de hand, zooals een kindermeisje het een klein kind doet en voerde hem naar het midden van het vertrek, waarbij Lord Aberdeen tot de ontdekking kwam, dat de heeren juist zijn richting volgden.

En toen klonk de stem van Herbert Bloom:

„Mijne Heeren, sta mij toe, dat ik mijn vriend Bernard Bumpsey aan u voorstel en in het bijzonder aan Lord Aberdeen, onzen eminenten Vice-President. Mijn vriend Bernard zou niets liever willen, dan in Uwen kring te worden opgenomen en ik ben zoo vrij hem hiermede als aspirant-lid voor te stellen.”

Men was in een Engelsche club en daarom gaven maar zeer weinig leden zich de moeite geheel en al uit hun zetel op te staan.

De meeste bleven rustig zitten en deden alsof zij de woorden van Bloom niet gehoord hadden.

Maar dat waren toch hoofdzakelijk adellijke leden, wie aan de kennismaking met een vriend van mijnheer Bloom niet het minst gelegen was.

Volgens hun oordeel waren er al meer oorlogwinstmakers lid van de Club, dan goed was voor hun prestige en zij vonden het volstrekt niet noodzakelijk, dat hun club een „Tehuis voor parvenues” zooals zij het noemden, werd.

Maar Lord Aberdeen was in zijn kwaliteit van Vice-President wel genoodzakt zijn blad weg te leggen en op te staan, want Bloom had zich meer in het bijzonder tot hem gericht.

Hij keek Bumpsey meer nieuwsgierig dan vriendenschappelijk aan en nam een weinig aarzelend naar het scheen, de vette, blijkbaar door een manicure goed onderhouden hand aan, van het pas geïntroduceerde aspirant-lid.

Toen wendde hij zich tot Bloom en zeide op hoffelijken toon:

„Gij behoort nu reeds eenige weken tot de leden, mijnheer Bloom en gij zult dus wel weten, dat niet ik alleen te beslissen heb over het toelaten van uw vriend mijnheer Blumpsey.”

„Pardon, Bumpsey is de naam!” verbeterde de heer, die aldus heette met een breeden grijns.

„Ik vraag u versooning, mijnheer Bumpsey, ik heb een buitengewoon slecht geheugen voor namen,” zoo verontschuldigde Lord Aberdeen zich haastig. „Wanneer gij werkelijk lid van onze club wenscht te worden, dan zijn er behalve mijnheer Bloom nog twee leden noodig, die u voordragen — en dan wordt over uw aannemen beslist door de ballotage. Drie zwarte kogels zijn voldoende om de aanneming van nieuwe leden te weigeren — en ik moet zeggen, dat wij hier zeer streng zijn!”

„Nu, ik denk wel niet, dat er moeite met mijn aanneming zal worden gemaakt!” riep Bernard Bumpsey met een stem, die tot in de verste hoeken van den biljardkamer te hooren was. „Ik heb mijn geld eerlijk verdiend — ik ben behoorlijk getrouwd, ik heb met eere twee kinderen groot gebracht, en ik lever de belasting heel wat op!”

„Wel, mijnheer Bumpsey, dat zijn prachtige karaktertrekken,” kwam Lord Aberdeen bedaard, „en ik ben overtuigd, dat onze leden die in aanmerking zullen nemen, wanneer de ballotage plaats vindt. Wilt gij niet plaats nemen?”

„Ik zal zoo vrij zijn, met uw goedvinden,” antwoordde Bumpsey en hij liet zijn groot lichaam zakken.

Hij keek Lord Aberdeen een oogenblik door zijn halfdichtgeknepen oogleden aan en vervolgde:

„Weet u wie ik ben, Mylord?”

„Ik moet u eerlijk verklaren, mijnheer Bumpsey, dat ik uw naam voor het eerst hoor vanavond en dat ik mij uw gelaat niet kan herinneren en toch is het een gelaat, dat men niet zoo spoedig vergeet, als men het eenmaal gezien heeft . . . .”

„Dat is mij al eens meer gezegd, Mylord,” kwam de groote man met een dreunenden lach, „en toch,

het verbaast mij, dat gij nooit van mij gehoord hebt! Ik ben de suikerhandelaar Bernard Bumpsey. Zijt gij nu wat beter op weg?”

„Ah zoo — de bekende legerleverancier?”

„Ja juist! Ik zie het al — u begint lont te ruiken! Nu, ik mag ook gerust zeggen, dat er bij het leger maar heel weinig personen zijn, van den opperbevelhebber tot aan den minsten soldaat, die nooit van „Bumpsey-tabletten” gehoord hebben! Zonder overdrijving mag ik wel zeggen, Mylord, dat onze overwinning voor een groot deel te danken is aan mijn suiker!”

„Wel, dat is een geheel nieuw gezichtspunt!” zeide Lord Aberdeen een beetje verbluft. „Maar ik neem het op uw gezag gaarne aan. Reeds de groote Napoleon heeft verklaard, dat een soldaat met een leege maag niet kan vechten.”

„En daarin heeft hij schoon gelijk, Mylord!” hernam Bumpsey. „En weet u, wat het grappigste van de zaak is!”

„Neen, mijnheer Bumpsey — dat weet ik niet,” antwoordde Lord Aberdeen. „Ik moet u echter eerlijk verklaren, dat mijn gevoel voor humor zeer primitief ontwikkeld is.”

„Wil dat soms beteekenen, Mylord, dat u niet gauw een mop snapt?”

„Ja, mijn waarde heer Bumpsey, het is ongeveer hetzelfde,” antwoordde Lord Aberdeen glimlachend, en hij wisselde een snellen blik met zijn secretaris, die met groote oogen naar den oorlogwinstmaker zat te kijken, alsof hij ergens in een museum een voorwereldlijk monster zag.

„Nu, u mag mij gelooven of niet, ik ben in de suiker rijk geworden en toch had ik er geen sikkepit verstand van. Weet u, wat ik was, voor ik in suiker begon te doen.”

Hij richtte deze vraag tot het geheele gezelschap en keek daarbij de zaal rond, maar van de andere leden nam zeker niet de helft notitie van den man.

Lord Aberdeen nam de zware figuur eens rustig op en toen luidde zijn oordeel:

„Bioscoop-portier wellicht?”

„Neen, Mylord.”

„Beroepsworstelaar?” vroeg Charly Brand belangstellend.

„Ook dat niet, mijnheer. Maar u kunt het wel opgeven — u raadt het toch niet! Ik was rijwielerhersteller!”

„Een voortreffelijk vak, meneer Bumpsey,” kwam de vice-president, „maar ik moet erkennen, dat de overgang tamelijk groot is.”

„Ha-ha-ha!” schaterlachte Bernard Bumpsey. „Dat mag u wel zeggen! Wel Mylord, ik had van suiker niet meer verstand dan ieder ander, die s'avonds een paar klontjes in zijn thee neemt. Maar toen kwam er een kameraad, een bediende in een kruidenierswinkel, en die vroeg me, of ik mee wou doen — op de een of andere manier was hij er achter gekomen, dat er ongelooflijke hoeveelheden suiker noodig waren voor het leger, ook om er jam van te maken en hij had geen geld. Ik had een sommetje kunnen wegleggen — ik waagde het er op, we begonnen met een paar zakken — en in enkele maanden waren wij er bovenop. Wat zegt u daarvan, Mylord?”

Bumpsey hief zijn vette hand op, om deze vraag vergezeld te laten gaan met een harden klap op de knie van zijn Lordschap en deze kon zijn been slechts op het uiterste oogenblik in veiligheid brengen, zoodat de hand vruchteloos door de lucht zwaaide.

„Ik vind het opmerkelijk, dat is alles wat ik er van zeggen kan, mijnheer Bumpsey,” antwoordde Lord Aberdeen. „Die transacties zullen u wel geen windeieren gelegd hebben?”

„Wat noemt u een windei? Ik heb er een paar millioen pond mee verdiend.”

„In vier jaar tijds?” riep Lord Aberdeen verbaasd. „Mijn compliment, mijnheer, dat is voor een rijwielhersteller een fraaie prestatie!”

„Dat zou ik ook meenen!” riep Bumpsey op tieren toon.

Maar nu kwam Bloom tusschenbeide, die al dien tijd zonder een woord te zeggen had toegeluisterd.

„En toch ontbreekt er nog iets aan zijn geluk, Mylord!” zeide hij. „Ziet eens hier — wat hij gedaan heeft, is toch geen bagatel. Hij heeft toch een heel leger, om zoo te zeggen, van voedingsmiddelen voorzien. En denkt u, dat het hem zelfs maar een lintje heeft opgebracht?”

„Wat, niet eens een onderscheiding?” riep Lord Aberdeen verontwaardigd, „dat mag men een schandaal heeten!”

„Heb ik altijd gezegd, Mylord,” hernam Bloom, ijverig met het magere hoofd schuddend. „Het is een barre schande, er zijn verscheidene lui, die zich op een andere manier verdienstelijk hebben

gemaakt, door den koning in den adelstand verheven. Waarom mijn vriend Bumpsey niet?”

„Een raadsel, mijnheer Bloom, een onoplosbaar raadsel,” antwoordde Lord Aberdeen op somberen toon. „Heeft u al eens navraag gedaan, waaraan deze schromelijke nalatigheid te wijten is?”

„Neen Mylord,” antwoordde Bumpsey kortaf. „Achterna loopen doe ik hen niet, als zij niet uit hun eigen weten, wat zij mij verplicht zijn, na wat ik voor het leger gedaan heb, dan wil ik mij geen moeite geven.”

„Maar dat heb ik wel gedaan, Mylord,” riep Bloom uit. „En weet u, wat zij mij durfde antwoorden?”

„Ik durf er niet aan denken, mijnheer!” antwoordde de vice-president. „Natuurlijk een of andere belediging?”

„Een belediging? Zij durfden mij verzoeken, om hun met die nonsens niet langer aan het hoofd te malen, zooals zij zeiden!”

„Daarbij staat het menschelijk verstand eenvoudig stil,” kwam Lord Aberdeen hoofdschuddend, maar hij wisselde een snellen spottenden blik met zijn secretaris, die moeite had, zijn ernst te bewaren.

„Maar mijn vriend Bumpsey geeft het niet op, Mylord! Hij wil volstrekt een adellijken titel hebben, omdat hij van oordeel is, dat hem die toekomt. Het is nu maar de vraag — is zoiets mogelijk, als de koning hem die niet verleent?”

„Dat is te zeggen, als uw vriend zich zou willen vergenoegen met buitenlandschen adel, dan zeker!”

Bumpsey sperde zijn varkensoogjes zoo wijd mogelijk open, trok zijn vlaskleurige wenkbrauwen op en riep uit:

„Dat is dus mogelijk, Mylord?”

„Welzeker, mijn waarde heer. Het is algemeen bekend, dat men zich in het buitenland een adellijken titel eenvoudig kan koopen. Dat kan geschieden in Hongarije, in Oostenrijk, in Spanje, en vooral in Italie.”

„Maar hoe gaat dat dan in zijn werk?” vroeg Bumpsey nieuwsgierig en met een verhoogde kleur op zijn bleek gelaat.

„Heel eenvoudig, men koopt een bezitting, waaraan de adellijke titel onverbreekbaar verbonden is en zoo kan men in Italie wel geen Graaf, maar toch Burggraaf worden, Jonkheer en Baronet. Welis-

waar wordt men dan niet Burggraaf van zus of 'zoo maar Burggraaf tot dit of dat."

„O, maar daarin is bijna geen verschil!" riep Bumpsey opgewonden uit. „Van of tot wat doet dat er nu toe?"

„Gij hebt gelijk — het verschil is niet noemenswaard," hernam Lord Aberdeen meesmuilend.

„En wat kon zoo'n grapje kosten?"

„Dat hangt natuurlijk af van de grootte van het landgoed en van de waarde van den titel. Men kan in Spanje terecht van dertigduizend tot drie millioen Pesetas en in Italie kan men al Baronet worden voor het bedrag van een half millioen Lire. Gij kunt het trouwens aan alle leden hier vragen!"

„Maar dat is te geef, Mylord," riep Bumpsey uit, terwijl zijn kleine oogjes schitterden. Ik zou dus, als ik dat zou willen, morgen aan den dag een Italiaansche Baron kunnen zijn?"

„Nu, dat is wat heel vlug, maar toch zeker wel binnen een paar weken."

Het scheelde heel weinig, of de suikerhandelaar was zijn Lordschap om den hals gevlogen.

Hij wierp een blik op zijn horloge, stond opgewonden op, greep zijn vriend Bloom onder den arm en zeide:

„Mijne heeren, voor vanavond is het welletjes geweest. Ik heb nog een afspraak. Het was mij heel aangenaam en ik hoop, dat ik binnenkort onder de leden van de „Windsor Club" zal kunnen worden gerekend!"

Na deze korte toespraak maakte hij een onbeholpen buiging voor het gezelschap en verliet de zaal, zoo snel, dat hij als het ware zijn vriend Bloom in zijn zog meesleurde.

En hij zag niet, hoe Lord Aberdeen hem met een eigenaardigen blik in zijn staalgrijze oogen nakeek en toen op zachten toon, onhoorbaar voor alle anderen, eenige woorden met zijn secretaris wisselde.

Raffles rookt steeds
Cigaretten merk Dubec 3.

Het ideaal van een suikerhandelaar.

Omstreeks twee uur in den middag van den volgenden dag stond er een huurauto stil voor het vergulde hek van een fraai huis in Covent Garden, hetwelk sedert een jaar aan den heer Bernard Bumpsey toebehoorde.

Het lag een vrij groot eind van den weg af en was er van gescheiden door een fraaien voortuin, met lage heesters beplant.

Uit de auto stapte een heer, geheel in het zwart gekleed, met een zwarten puntbaard, glanzend zwart haar en een gouden bril op, welke hij telkens met een zenuwachtig gebaar verschoof.

Onder zijn arm droeg hij een geel lederen portefeuille gekneld.

Hij was blijkbaar zeer bijziende en had geruimen tijd noodig om in zijn portemonnaie het noodige geld voor den chauffeur te vinden.

De auto reed weg en de bezoeker trok aan de bel naast het monumentale hek.

Hij moest eenigen tijd wachten en toen hij terzijde keek zag hij, aan den anderen kant van het hek, een bevallig jong meisje staan, geheel in het wit gekleed, dat een gesprek voerde met een knap jongmensch, van wien zij echter door het vergulde ijzeren traliwerk gescheiden was.

Het jongemeisje had het fraaiste zwarte haar, dat men zich kan voorstellen, dat in een dikken wrong boven op het hoofd was vastgestoken — en prachtige reebruine oogen, die vroolijk en wel wat brutaal in de wereld rondkeken.

De jongeman was blond, groot en krachtig gebouwd en eenvoudig maar smaakvol gekleed.

En terwijl de twee daar zoo stonden te praten, werd er ergens in het huis een raam geopend en een bulderende tenorstem schreeuwde:

„Mildred, kom dadelijk in huis! Jij bliksemsche meid! Wacht eens, ik zal er eens even bijkomen!”

Maar de beide jongelieden wachtten niet op deze blijkbaar ongewenschte gebeurtenis, maar de jongeman nam ijlings zijn hoed af, sprak nog snel eenige

flüsterende woorden met het lieve meisje en verwijderde zich toen haastig, juist toen mijnheer Bumpsey met groote stappen door den tuin kwam aanstormen.

Bijna tegelijkertijd kwam een deftige bediende aanstappen, die door de spijlen van het hek heen aan den bezoeker vroeg, wat hij wenschte.

„Ik zou gaarne aanstonds uw meester gesproken hebben, vriend!” antwoordde de man met het zwarte puntbaardje, met een merkbaar Italiaansch accent.

„Mijn naam is Paolo Busoni. Ik kom wegens een zeer gewichtige zaak.”

Hij had in zijn zak gegrabbeld en haalde er nu een tamelijk groot visitekaartje uit, waarop te lezen stond:

Paolo Busoni,

Agent in Onroerende Goederen.

De knecht nam het kaartje aan en scheen een oogenblik te twijfelen.

Toen kreeg hij zijn meester in het oog, die juist een boetpredikatie tegen zijne dochter scheen te houden, en overhandigde hem het kaartje.

Deze nam het aan, keek er even op en gaf het toen den bediende weder terug met de woorden:

„Zeg dien man, dat ik al huizen genoeg heb en er niet nog een wensch bij te koopen.”

En vervolgens wendde hij zich tot zijn dochter met de weinig vriendelijke woorden:

„Ga naar binnen, kwaje meid, ga naar je kamer en laat ik je niet nog eens snappen met dien kalen sinjeur, dien jongen van niemendal, die het alleen maar op je geld voorzien heeft.”

„Dat is niet waar, Pa!” riep Mildred heftig verontwaardig uit. „Harry geeft niets om mijn geld en al zou u mij geen cent meegeven, dan zou hij mij toch willen trouwen — en hij trouwt mij — al moest de onderste steen boven.”

„Dat zullen wij wel eens zien, jij koppig nest,” riep de verbolgen vader uit. „En ga nu naar binnen,

want Sir Lionel Gresham is er — en dat jonge mensch ontvang ik wel zoo gaarne.”

„Maar ik niet!” riep Mildred pruilend. „Hij is een vervelende, eigenwijze, suffe snuiter!”

Mokkend liep zij het tuinpad af en ging het huis binnen.

Het was onmogelijk dat de bezoeker een woord van dit gesprek had gemist, want het werd op tamelijk luiden toon gevoerd, daar de beide personen driftig waren, maar daarvan was op zijn gebruind gelaat niets te lezen.

De bediende was naar hem toegekomen en had hem het kaartje weder ter hand gesteld en hem de boodschap van zijn meester overgebracht.

Maar die Italiaan scheen iemand te zien, die zich niet zoo spoedig liet afschepen.

„Maar het betreft hier geen huizen in Engeland! Zeg dat aan je meester!” riep hij luid. „Ik kom om hem een klein kasteel in Italië aan te bieden. Zeg maar aan mijnheer Bumpsey, dat ik zijn verlangen dienaangaande ken — een lid van de „Windsor Club” heeft mij op de hoogte gebracht.”

Mijnheer Bumpsey had zeer goede ooren en de Italiaansche agent had luid genoeg gesproken.

En zoo stond de suikerfabrikant eensklaps stil op zijn weg naar het huis, en nu draaide hij zich om, kwam op den Italiaan toe, en vroeg op gedempten toon:

„Zijt gij in staat om mij te voorzien..... van datgene, waarover ik gisteren in de „Windsor Club” sprak?”

„Dat ben ik, Signor.”

Deze titel scheen bijna een adellijken klank te hebben.

Bumpsey kreeg een kleur van genoegen en maakte eigenhandig het hek open, teneinde zijn bezoeker binnen te laten.

Deze volgde nu met kleine pasjes den schatrijken oorlogwinstmaker en trad op zijn spoor de groote vestibule binnen, waar het verguldsel en het marmer niet waren gespaard.

En breede trap, aan welks voet twee zwaar vergulde, bijna levensgrooten vrouwenfiguren stonden, die ieder een elektrische lamp op het hoofd droegen, liep naar een gaanderij, die de geheele breedte van de vestibule bestreek en waarop twee deuren uitkwamen.

Bumpsey geleidde den Italiaanschen agent naar een met overdadige weelde gemeubeld werkvertrek,

waar een reusachtig bureau stond en een groote moderne brandkast, een van die meubels, die de vingervvaardigheid van de bekwaamste inbrekers schijnen te kunnen trotseeren.

Bumpsey nam plaats in zijn schrijfstoel, vouwde zijn handen over zijn ronden buik en zeide:

„Steek nu maar eens van wal, vriend!”

Busoni opende bedrijvig zijn groote portefeuille en daar kwamen nu te voorschijn een aantal keurig geteekende plattegronden, foto's en gedrukte formulieren.

Maar dadelijk viel Bumpsey den agent, die dit alles wilde gaan toelichten, in de rede met den ongeduldigen uitroep:

„Om de huizen zelve is het mij minder te doen, mijn waarde heer — die heb ik genoeg!”

„Dat weet ik, dat weet ik, mijnheer Bumpsey,” kwam de agent, terwijl hij met zijn bijziende oogen de foto's bekeek en weder naast zich neerlag. „Ik weet, dat het u te doen is om den adellijken titel — en tot mijn groote voldoening ben ik in staat uwe wenschen dienaangaande te bevredigen. Ik kan u leveren een authentiek kasteel in het Noorden van Italie, in de buurt van Genua. Het is niet groot, het ligt een weinig afgelegen — maar daarentegen heeft de eigenaar een onverdringbaar recht op den titel van Visconti.”

„Wat is een Visconti voor een ding?”

„In het Engelsch zou men zeggen Burggraaf, mijnheer Bumpsey, Viscont!”

De kleine oogen van den suikerhandelaar waren begonnen te schitteren en hij boog zich vol aandacht voorover en hernam:

„En een kasteel er bij?”

„Een klein, mijnheer! Maar zeer oud. En uitstekend onderhouden!”

„Een kasteel — een titel!” mompelde Bumpsey verrukt voor zich heen. „Een Italiaansche Visconti! Al mijn vrienden zullen barsten van nijd!”

Daarop wendde hij zich weder naar den agent en vroeg:

„En wat zou die aardigheid moeten kosten?”

„Een kasteel plus titel — drie honderd duizend Lire, mijnheer.”

Bumpsey rekende dit bedrag snel in Engelsche ponden om, en riep toen uit:

„En voor die som zou ik een Italiaansche Graaf worden?”

„Burggraaf, mijnheer, Burggraaf! Maar het is bijna hetzelfde. U heet dan voortaan „Visconti Bernardo di Bumpsey!”

De suikerhandelaar had bijna tranen in de oogen van blijde trots en aandoening, toen hij zachtjes herhaalde:

„Visconti Bernardo di Bumpsey! Prachtig! Overheerlijk! Wat zal mijn vrouw opkijken, als ik het haar zeg. Want dan wordt zij — Eens kijken, wat wordt mijn vrouw dan, mijnheer Busoni?”

„De echtgenoot van den Visconti wordt Viscontesse, mijnheer!”

„En mijn kinderen?”

„Die erven den titel niet, of zij moeten het kasteel koopen! Laat gij het huis aan uwen zoon na, dan wordt hij na uw dood Burggraaf, en uw dochter blijft Miss, zonder meer. Wilt gij het kasteel echter aan haar vermaken, dan krijgt zij den titel van Viscontesse, en uw zoon blijft Mister, zonder meer.”

Dit stelde den heer Bumpsey wellicht eenigzins teleur, maar hij begreep wel, dat men voor zulk een betrekkelijk gering bedrag niet meer kon eischen.

Hij zat even in gedachten en hernam toen:

„Het spreekt van zelf, mijnheer Busoni, dat ik mij met eigen oogen wil overtuigen van de waarde van het huis in kwestie.”

„Dat spreekt van zelf, mijnheer Bumpsey!”

„Ik ben niet gewend een kat in den zak te koopen, en ik moet eerst zien wat ik voor mijn geld krijg!”

„Wie zou u dat kwalijk nemen? Ik tred in dezen op voor den huidige eigenaar Visconti di Smith, een Engelschman, die geen waar de meer aan den titel meer hecht, daar hij toch kinderloos is, en bovendien geld noodig heeft.”

„Vertoeft die op dit oogenblik in Engeland?”

„Ja, hij woont in de Victoria Street. Hier is zijn adres. Gij kunt u bij hem overtuigen van de waarheid mijner woorden, en het spreekt van zelf, dat gij geen penny betaalt, voor gij u met eigen oogen overtuigd hebt, dat gij waar voor uw geld krijgt!”

„Dat laat ik gelden. Ik ga er nog hedenmiddag heen. En laat ons nu de zaken. Gij vraagt natuurlijk een commissieloon?”

„Daarvan moet ik leven, mijnheer Bumpsey. Maar daarvan behoeft gij u niets aan te trekken — ik regel dat met Visconti di Smith. Gij betaalt de drie honderd duizend Lire en anders niets!”

„En gij garandeert mij, dat de titel mij toebehoort?”

„Zoo lang gij leeft. Dit kunt gij trouwens overal informeeren, waar gij maar verkiest! Het Italiaansche Gezantschap of een consulaat zal u daaromtrent alle gewenschte ophelderingen kunnen geven!”

„Dan is de zaak beklonken, mijnheer Busoni!” riep Bumpsey vol geestdrift uit. „Steek een sigaar op en laten wij er een spatje op zetten — ik wilde zeggen — laat ons een glas port drinken!”

„Het is heel vriendelijk van u, mijnheer, en ik stel u gastvrijheid op zeer hoogen prijs,” zeide de Italiaansche agent, „maar mijn tijd is werkelijk zeer beperkt. Ik moet nu aanstonds naar een Markies, die een half millioen voor een oud kasteel in Normandië wil neertellen. Gij begrijpt, dat mag ik niet verwaarloozen.”

„Dan houd ik u niet op, mijnheer Busoni,” riep Bumpsey uit. „Zoodra ik bij den tegenwoordigen eigenaar ben geweest, en inlichtingen heb ingewonnen bij het Italiaansche Gezantschap, zal het mij aangenaam zijn, uw bezoek opnieuw te mogen ontvangen. Want ik zal den koop prijs natuurlijk aan u moeten afdragen?”

„Ja, dat is gewoonte — maar als gij Visconti di Smith liever wilt betalen, is het mij goed. Ik keer over veertien dagen naar Italië terug en moet Genua passeeren. Als gij het wenscht, zal ik u gaarne den weg wijzen, en u naar het kasteel geleiden!”

„Maar dat zou mij uitstekend passen, mijnheer Busoni!” riep Bumpsey uit. „Ik ben niet sterk in het Italiaansch, daar kom ik rond voor uit, en het zou mij van groot nut zijn, als ik iemand bij mij had, die de taal verstaat!”

„Ik ben gaarne tot uw beschikking. Dat houden wij dan voor afgesproken.”

De agent maakte een diepe buiging, deed zijn portefeuille dicht, en verliet ruggelings het vertrek, alsof hij zich ten hove van een regeerend vorst bevond.

Op de gang werd hij opgevangen door een bediende, die hem naar de voordeur geleidde.

En als de man buitengewoon scherpe ooren had gehad, zou hij den Italiaan in het zuiverste Engelsch tusschen de tanden hebben kunnen hooren mompelen:

„Driedubbele gek. Als die dwaas niet waard is, dat hij wordt uitgeschud, dan wil ik geen brandkast meer aanraken!”

En na deze wonderlijke ontboezeming ging de man met het zwarte baardje zijns weegs.

Hij riep een huurauto aan, en liet zich naar het midden van de Victoria Street brengen.

Daar stapte hij uit, betaalde den chauffeur, en ging te voet verder.

Op den hoek van een breede dwarsstraat haalde hij een sleutel uit zijn zak, en stak dien in het slot van een tuindeur.

Hij ging binnen, liep door den kleinen tuin, met dicht heestergewas begroeid en trad aan de achterzijde een oud en vrij smal huis binnen.

Een jonge man trad hem vroolijk tegemoet.

Het was Charly Brand, de secretaris van Lord Aberdeen.

„Wel, is alles goed gegaan, Edward?” vroeg hij nieuwsgierig.

„Zoo goed als ik maar kon wenschen. De kerel hapte gretig in het stukje spek, dat ik voor hem had neergelegd en hij zit nu in de val.”

„Maar kan hij nu niet achter de waarheid komen? Je zei mij immers, dat je hem naar den Italiaanschen consul zoudt sturen, om iedere achterdocht te vermijden?”

„Wel, laat hij dat doen. De consul kan immers niets anders zeggen dan dat het in zijn land inderdaad mogelijk is, een titel met het landgoed te koop en dat de man precies zou weten, dat er daar ginds bij Genua een kasteeltje moet staan, kan geen redelijk wezen verlangen. En den eigenaar — dien vindt hij hier in dit huis!”

„Dus hij komt?”

„Ja, en nog hedenmiddag. Het wordt dus tijd Charly, dat je je als mijn bediende gaat vermommen!”

„Hoe heet je nu eigenlijk?”

„Visconti di Smith!”

„Ha, ha, en slikte hij dat?”

„Zonder aarzelen. De kerel is stapelgek. Hij weet van opgeblazenheid niet meer wat te doen. Zoodra hij hier geweest is en alles is in orde, begeef je je met Henderson met onze vliegmaschine naar Genua. Ik heb je reeds gezegd, wat je daar te doen hebt. Maak groote haast, maar zorg dat alles volkomen in orde is. Ik zal den man nog wel een week hier houden — dat is ruim voldoende voor ons plannetje. Nu, ik ben blij, dat de man gisteren op de Windsor Club zijn hart heeft uitgestort, en daar zijn wenschen heeft bloot gelegd aan mij, Lord Aberdeen!”

„Ik betwijfel, of hij met dezelfde gulheid je in het vertrouwen zou hebben genomen, als hij had kunnen vermoeden, dat achter dien Lord Aberdeen de Gentleman-Inbreker John Raffles, alias Edward Lister steekt,” zeide Charly lachend. „Als hij maar niet gaat combineeren, en zich later afvraagt hoe dat alles zoo toevallig is geloopt!”

„Geen nood. De goede man zou eerder aan zijn eigen feilbaarheid gelooven, dan aan te nemen, dat Lord Aberdeen en John Raffles een en dezelfde persoon is. En nu niet langer getreuzeld — aan het werk. Ik moet mij nu gaan verkleeden als Burggraaf Smith.”

En met deze woorden besteeg Raffles de smalle achtertrap, en trad een kamer binnen, waar zich in een goed verborgen, zeer groote kast een groot aantal kleederen van de meest uiteenlopende soort bevonden, ook uniformen en livreen.

Een half uur later was hij niet langer de Italiaansche agent, maar een kaalhoofdig heer met een ongezond bleeke gelaatskleur, en een pince-nez met een schildpadden montuur op den dikken neus.

Wat Charly betreft, hij had zijn blonde haren verborgen onder een voortreffelijke pruik van rossig haar, en een livrei aangeschoten, die hem als geschilderd zat.

Een half uur nadat de beide vrienden zich aldus vermomd hadden, hield de weelderige auto van Bumpsey voor het huis stil, maar ditmaal niet voor de tuindeur!

De bediende die naast den chauffeur had gezeten, sprong van zijn zetel en belde aan.

Charly deed open en even later liet hij den suikerhandelaar binnen.

Bumpsey kreeg alle gewenschte inlichtingen en vertrok met een hart vol vreugde, om dadelijk daarna een bezoek te gaan brengen aan den Italiaanschen consul.

Nog dienzelfden avond ontving de gewaande agent een briefje van Bumpsey, waarin deze hem uitnoodigde, zoo spoedig mogelijk ten zijnen te komen.

En een uur later steg op het vliegveld van Hanley, ten Noorden van Londen, de electrische vliegmaschine van Raffles op, welke Henderson en Charly binnen enkele uren naar Genua zou brengen.

Naar het land der oitroenen.

De zaak tusschen den Italiaanschen agent in onroerende goederen en „Visconti Bernardo di Bumpsey” kreeg spoedig haar beslag, maar toch waren er nog verscheidene formaliteiten te vervullen en er verliep ruim een week voor de suikerfabrikant kon vertrekken.

Maar hij zou niet alleen gaan.

Hij had het heerlijke geheim onmogelijk voor zich kunnen houden en op een onbewaakt oogenblik tegenover zijn vrouw, een vet, mollig persoontje, uitgeflipt.

Mevrouw de Burggravin was al dadelijk even geestdriftig als haar man en zij dreigde het op haar zenuwen te krijgen, toen Bumpsey het voorstel durfde doen alleen naar de nieuwe bezitting te gaan.

Neen, Mevrouw moest en zou mee vertrekken — zij wilde zich met eigen oogen overtuigen van de waarheid — zij wilde het kasteel zien.

Hierover werd aan tafel druk gesproken — en toen bleek er nog iemand van de partij te willen zijn — en die iemand was Mildred, de bevallige dochter van den oorlogwinstmaker.

Zij echter dreigde volstrekt niet met zenuwen, maar zeide eenvoudig, dat zij dacht mede te gaan.

En daarbij schitterden haar oogen zoo eigenaardig en lag er zulk een guitige uitdrukking op haar gelaat, dat haar vader en moeder er volstrekt niets van begrepen en elkander verbaasd aankeken.

Maar alles wel beschouwd konden zij er niets tegen inbrengen, dat ook nu het jonge meisje medeging, en waar Mildred van de partij zou zijn, daar kon men haar broeder Joseph, een langen slungel, met het gelaat van een goedig schaap, niet buitensluiten.

En zoo werd dan besloten, dat het geheele gezin zich naar Genua zou begeven, om vandaar het kasteel op te zoeken, hetwelk zooveel luister zou verleen aan het geslacht der Bumpseys.

De agent ontving de mededeeling, dat Mevrouw en beide kinderen zouden medegaan met een hoffelijken glimlach en verzekerde, dat het hem zeer aangenaam zou zijn.

Maar hiermede was het reisgezelschap nog niet voltooid . . . . .

Op een goeden dag vervoegde zich Sir Lionel Gresham bij den vader van het voorwerp zijner min, en verzekerde, dat het juist zijn plan was geweest, zich naar Italië te begeven en dat hij zich diep ongelukkig zou gevoelen, wanneer men hem niet toestond zich bij het kleine reisgezelschap aan te sluiten.

Wel verre van zich tegen dit plan te kanten, sloeg de suikerfabrikant aanstonds gretig toe, want hij was zeer verheugd, dat een authentieke Engelsche edelman, al was hij dan ook aan lager wal geraakt, hem de eer gunde van zijn gezelschap.

Bij Mildred had echter een uitbarsting van woede plaats en het had weinig gescheeld, of zij was terug gekomen op het plan, om de reis mede te maken, maar er scheen iets te zijn, hetwelk haar bewoog, ondanks het onverdragelijke gezelschap van den jeugdigen baronet de reis desniettemin mede te maken.

En nu geleek het prachtige huis in Govent Garden gedurende eenigen tijd veel op een bijenkorf.

Ieder lid van het gezelschap kocht koffers, valiezen, reiskostumes, kijkers, fototoestellen, ja zelfs alpenstokken, houweelen en bergtouwen, als of het een reis naar de hoogste toppen van het Himalayagebergte betrof.

Mijnheer Joseph ging nog verder en schafte zich een paar ski's aan, dikgezoolde, vetleeren laarzen, een sneeuwbril en het had maar weinig gescheeld of hij had zich een paar Eskimo-honden gekocht.

Bij navraag bleek het, dat het jonge mensch zich de plek, waar het kasteel gelegen was, had ge-

dacht op een hoogte van ongeveer drieduizend meter, temidden van de eeuwige sneeuw en waar men ieder oogenblik blootstond aan het gevaar door een lawine te worden bedolven of een ontmoeting te hebben met ijsberen.

De agent Busoni had zelfs vrij wat moeite dit den jeugdigen toekomstigen Vicomte uit het hoofd te praten en niet dan met leedwezen liet Joseph Bumpsey sneeuwbril, ski's, bergtouw en houweel achter.

Maar toen de agent hem mededeelde, dat er in ieder geval geklommen zou moeten worden, klampte hij zich krampachtig vast aan zijn bergstok, dien hij tot geen prijs zou willen achterlaten.

Het was op een verrukkelijken dag in het begin van den zomer, dat de prachtige auto van den suikerfabrikant voor het Victoria Station stilhiel.

Het was een fraaie toerwagen, die op reis zou worden meegenomen.

Men zou den tocht dwars door Frankrijk maken en zoo het nuttige met het aangename verbinden.

Een tweede auto volgde met eenige koffers beladen, die per trein verzonden zouden worden.

De vier leden van het gezin Bumpsey, Sir Lionel en Raffles, nu weder als de agent Busoni, stapten uit, want tot Dover zou de reis per trein worden gemaakt.

Het gezelschap betrad het perron, nadat de agent welwillend op zich genomen had voor kaartjes te zorgen en daar kreeg de heer Bumpsey zijn eersten schok.

Want op eenigen afstand zag hij Harry Grant staan, de jongeman, die zijn dochter op zulk een ongeschaamde wijze het hof durfde maken, ofschoon hij hoogstens vijftig pond in de maand verdiende als de assistent van een welbekend Londensch ingenieur.

De jonge man was in reiscostuum en in gesprek met twee andere heeren.

Maar het was alsof hij door een onzichtbare macht opmerkzaam werd gemaakt op de nabijheid van het lieve meisje, dat zooveen het perron betreden had, want hij wendde zich om en wisselde een snellen, veel beteekenenden blik met haar.

„Wat doet die vlegel hier?” vroeg mijnheer Bumpsey grommend.

„Ik denk, dat hij op reis gaat, mijnheer Bumpsey,” antwoordde Raffles lakoniek, die de vraag verstaan had.

„Had hij dat niet kunnen uitstellen?” gromde Bumpsey. „Hij weet, dat ik zijn lucht niet kan verdragen.”

„Het is misschien een onbescheiden vraag van mij, mijnheer, maar hoe komt dat zoo?” vroeg de gewaande agent.

„Hoe dat zoo komt,” kwam Bumpsey nijdig. „Wel voor den drommel, die jongen heeft het voorzien op mijn dochter!”

„En vindt u dat niet goed?”

„Natuurlijk vind ik het niet goed. Als u zelf eens Bernard Bumpsey was inplaats een kaal agentje, zou u het dan prettig vinden, als zoo'n vent van niets pogingen deed om het hoofd van uw dochter op hol te brengen?”

„Als hij een fatsoenlijk jongmensch was, waarom niet?”

„Kom, kom, meneer Busoni, de dochter van een schatrijken Burggraaf kan toch in ernst niet denken aan een huwelijk met een knulletje op een ingenieurskantoor?”

„Het is mogelijk, maar uw dochter schijnt er wel degelijk aan te denken. Zie eens hoe zij knipoogt en glimlacht naar het bewuste jongmensch.”

„Doet zij dat?” riep Bumpsey woedend uit. „O, maar wacht eens, daar zal ik een stokje voor steken.”

De agent had goed gezien, want de beide jongelieden deden inderdaad, wat hij zooveen had opgemerkt, en dat wel op zeer geringen afstand van elkander.

Met groote stappen ging de toekomstige Burggraaf op Harry Grant toe, steunde zijn dikke vuisten in de zijden, en vroeg op dreigenden toon:

„Wat heeft dat te beteekenen, mijnheer?”

„Wat bedoelt gij, mijnheer Bumpsey?” vroeg de jongeman op onschuldigen toon.

„Houdt u niet van den domme, jongmensch. U staat met mijn dochter te praten!”

„Dat erken ik, heeft u er iets op tegen?”

„Ik heb er niet alleen iets op tegen, mijnheer — maar ik verbied het mijn dochter!”

„Maar pa!” riep Mildred uit. „Stel u niet zoo dwaas aan. Moet iedereen het weten, dat u een tyran is voor uw dochter? Mijnheer Grant en ik spraken

er juist over, dat het zoo leuk is, dat hij ook naar Genua gaat!"

Het was den heer Bumpsey alsof hij een slag op het hoofd had gekregen.

Hij was inderdaad zeer kwaad.

Hij vergat zich zelfs zoo ver, dat hij minachtend vroeg:

„Naar Genua? Het mocht wat? En wie zou dat grapje wel betalen?"

„Het kost hem geen cent — hij gaat met zijn patroon en nog een ingenieur om bij Genua bruggen te bouwen in opdracht van de Italiaansche regeering!"

Het jonge meisje had het laatste op zegenvierenden toon uitgeroepen, alsof zij er zelf aandeel in had en nu kwam ook de ingenieur zelf, een rijzig gebouwd man, met een fraaien grijzen baard, naderbij, om eenige woorden met Harry te wisselen.

Hij scheen Mildred te kennen, want hij nam hoffelijk den hoed voor haar af, en sprak eenige woorden met haar.

Bumpsey wist intusschen niet, welke houding hij moest aannemen en hij eindigde met zich woedend om te draaien en troost te zoeken bij Sir Lionel, die met allesbehalve vriendschappelijke gevoelens naar het kleine tooneeltje had gekeken.

Wat Mevrouw Bumpsey betreft, zij verkeerde in een toestand van ongeloofelijke zenuwachtigheid, die onmogelijk grooter had kunnen zijn als zij op den vooravond van een reis naar de maan had gestaan.

Zij liep voortdurend over het perron heen en weder, telde de koffers, telde ze nog eens, meende zich te hebben vergist en hertelde ze voor de derde maal.

Zij meende haar man in het gewoel te zijn kwijtgeraakt, wilde hem gaan zoeken en botste dadelijk tegen zijn dik lichaam aan, zij geraakte bijna onder een bagagekar en werd op zijde geduwd door de jongens met hun manden met kleine fleschjes whisky, sandwiches en andere versnaperingen.

En zij dankte den hemel toen zij eindelijk rustig en wel in een coupé eerste klasse zat, met haar man aan de eene zijde, haar dochter aan den anderen kant, haar zoon in het hoekje bij het raam en Sir Lionel en den agent tegenover zich.

De aanstaande burggraaf scheen nog altijd erg uit

zijn humeur te zijn en nu viel hij tegen zijn dochter uit:

„Hoor eens meisje — dit kan geen toeval zijn. Heb jij dit soms van te voren geweten?"

„Maar Pa!" kwam het lieve kind met een gezicht als een beleedigde onschuld.

„Het komt mij in ieder geval verdacht voor, dat je de laatste dagen zoo getreuzeld hebt met je voorbereidselen voor het vertrek," hernam haar vader.

„Nu, in ieder geval zullen wij dien jongen gelukkig gauw genoeg kwijt zijn, want zij reizen per trein!"

„Neem mij niet kwalijk, Pa, maar dat is een vergissing van u," hernam Mildred, met dezelfde onschuldige uitdrukking op haar gezicht! „De ingenieur, mijnheer Blunt, reist met opzet in een groote auto door Frankrijk, omdat hij toch een wagen mee moet hebben — en nu het nuttige met het aangename wil verbinden, zooals zeker iemand van mijn bloedverwanten het ook genoemd heeft!"

Nu meende de heer Bumpsey waarlijk te barsten van woede.

Hij stoorde zich, zooals alle onbeschaafde menschen, in het minst niet aan de aanwezigheid van den vreemde, den Italiaanschen agent, maar barstte uit:

„Maar dan is het een volslagen samenzwering. Dan is die ingenieur, die bruggenbouwer, die Hunt, of Flunt, of Brunt, die is dan ook in het complot. O, maar wacht eens — Vicomte Bumpsey is er ook nog, ik laat niet met mij spelen. Wij zullen eens zien, wie aan het langste eind trekt — wat zegt u, Sir Lionel?"

Het was een korte vraag, maar zeer lastig om te beantwoorden en daarom zeide Sir Lionel in het geheel niets, maar kuchte eens, draaide zenuwachtig op zijn zitplaats heen en weer en keek met geveinsde belangstelling naar de koeien in de weide, want sedert eenigen tijd had de trein Londen verlaten en stormde nu in snelle vaart naar Dover, vanwaar de kanaalboot naar Calais zou oversteken.

En de eerste reiziger, dien Bumpsey op het perron van de havenstad gewaar werd, was Harry Grant.

Er scheen niets aan te doen te zijn, hij zou zich aan de aanwezigheid van den jongen man moeten gewennen.

De waarheid gebiedt te verzekeren, dat het aangename van zijn reis hierdoor niet weinig vergald werd.

Hij begreep evenwel, dat er weinig aan te doen viel en zijn eenige hoop bestond hierin, dat hij het gezelschap ingenieurs onderweg zou kwijtraken.

Een kwartier later kwam ook de groote toerwagen van de Bumpseys aan, terwijl die van de ingenieurs met den trein was vervoerd.

Het was een prachtige 80 paards Rolls Royce, een wagen, die gemakkelijk honderd tien kilometer per uur kon halen en die plaats bood voor acht en zelfs negen personen.

Te Dover voegden zich dan ook een vijftal heeren bij de ingenieurs, waarschijnlijk teekenaars, landmeters en andere ambtenaren.

Bumpsey herinnerde zich nu ook heel goed, dat hij niet lang geleden iets in kranten gelezen had omtrent de aanbesteding van den bouw van een paar nieuwe spoorwegbruggen in Noord Italië, die tijdens den oorlog door de Oostenrijkers waren vernield en hij vervloekte het noodlot, dat hem nu juist op den weg van de ingenieurs voerde, aan wie de opdracht gegund was en die nu naar Italië gingen, om daar de voorloopige werkzaamheden te beëindigen.

En nu pas begreep hij ook de volharding, waarmede Mildred had aangehouden de reis mede te maken.

Die ontaarde dochter had natuurlijk alles van het plan en van de reis van Harry Grant afgeweten — en van die kennis had zij misbruik gemaakt.

Een kanaalboot is een vrij groot schip en het is heel moeilijk aan boord van zulk een schip een jong en levendig meisje voortdurend in het oog te houden, wanneer men haar tenminste niet als een jong hondje aan een riem wil leggen.

En zoo kon het wel eens gebeuren, dat Mildred nu en dan spoorloos verdwenen was.

Dan sprak zij in een of ander verborgen hoekje met Harry Grant — en zelfs waren de jongelieden er een paar maal in geslaagd, geheel onbespied een kus te wisselen.

Nergens is de liefde zoo vindingrijk als aan boord van een groot stoomschip.

Bernard Bumpsey vloekte gedurende den overtocht zeer veel en zeer ijverig, maar wat hielp het? Hij kon toch onmogelijk als een politieagent achter zijn dochter aandraven en toch begreep hij instinctmatig wat er achter zijn rug voorviel.

Maar Sir Lionel was nog iets jonger, hij werd

aangestookt door zijn jaloezie en door de vrees het begeerenswaardige goudvischje te verliezen en daarom nam hij de taak van den zwaarlijvigen vader over en organiseerde geheel alleen een soort drijfjacht over het geheele vaarttuig.

Maar — of het noodlot het zoo wilde — daarin werd hij altijd ten zeerste belemmerd door den Italiaanschen agent, die hem op de meest ongelegen oogenblikken in den weg trad en met zoetsappigen omhaal een of andere mededeeling deed, juist als de arme Baronet op het spoor was van Mildred en Harry.

Dan slaagde hij er wel in, zich met eenige woorden van hem te bevrijden, maar dan was juist het paartje uit het gezicht verdwenen, en niet zoodra had de ijverige jager het spoor teruggevonden, of Busoni, als een duivel uit een doosje, dook onverhoeds weer op en begon met frisschen moed een volkomen onbeteekenend verhaal, totdat Sir Lionel, wanhopig door deze talrijke mislukkingen, de jacht opgaf en zich mismoedig naast den heer Bumpsey in een dekstoel neervlijde, het monocle krampachtig in het linker oog.

Wat Mevrouw Bumpsey betreft — het goede mensch was zeeziek, ofschoon het kanaal op dien dag zoo glad was als een spiegel en de boot volkomen stillag.

Te Calais aangekomen — het was toen omstreeks drie uur in den middag, — werden de auto's dadelijk weder uitgeladen en de tocht begon.

Maar de chauffeur van den Vicomte in spe was een volbloed Engelschman, die nog nimmer den voet over het kanaal had gezet en die dan ook volstrekt niets afwist van de wegen in Frankrijk, terwijl hij daarenboven geen enkel woord Fransch kende, uitgezonderd het woord „oui” en dat sprak hij dan nog uit op een wijze, dat geen enkel geboren Franschman begreep wat hij wilde.

Raffles had zelfs getracht den suikerfabrikant te doen inzien, dat hij verstandiger deed in Frankrijk een anderen chauffeur te huren, die er den weg goed kende, maar daarvan wilde Bumpsey niet hooren, een Engelsche auto met Engelsche reiziger, moest door een Engelschen chauffeur bestuurd worden.

Er zat dus niets anders op, dan dat de zoogenaamde Italiaansche agent plaats nam naast den chauffeur en hem den weg wees.

Men zou den tocht over Parijs maken, en zich niet

al te zeer overhaasten, teneinde zich vermoeienissen te besparen en te genieten van de reis.

Maar door het troosteloze Noordelijke deel van Frankrijk zou men zoo snel mogelijk heenrijden, zoo decreteerde mijnheer Bumpsey.

Alle namen plaats in de auto, en toen de tocht begon en de toekomstige Burggraaf nog eens een blik achter zich wierp, kon hij zien, hoe de grijze Rolls Royce op haar beurt zich in beweging stelde en denzelfden weg scheen te zullen volgen.

Mildred was in het zonnigste humeur, dat men zich maar denken kon.

Mevrouw, geheel hersteld van haar zeeziekte, keek trots om zich heen en zelfs op het schapen-gezicht van den jongen heer was niets van belangstelling te lezen voor het nieuwe tafereel. Want geen van de vier leden van het gezin had nog ooit een voet buiten het eigen land gezet.

De Italiaansche agent moest Frankrijk wel heel

goed kennen, want hij aarzelde nimmer en op zijn aanwijzing stuurde de Engelsche chauffeur, Brake geheeten, de auto over Amiens en Beauvais naar Parijs, waar men des avonds omstreeks zeven uur aankwam, juist op tijd voor het diner.

Men zou den nacht te Parijs doorbrengen en daar mijnheer Bumpsey geïnformeerd had naar het duurste hotel, zoo bracht Busoni zijn reisgezelschap naar het Grand Hotel aan de Boulevard des Capucines — een der oudste en zeker het deftigste hotel van Parijs.

Men had den Rolls Royce uit het oog verloren en reeds hoopte Bumpsey, dat hij van het gezelschap van den jongen ingenieur bevrijd zou zijn.

Maar die illusie was van korten duur, want den volgenden morgen in de stad Auvergne, welke het Engelsche reisgezelschap juist was binnengereden, troffen zij den grooten Rolls Royce voor een garage aan, waar hij den voorraad benzine vernieuwde.

Het kasteel der Bumpsey's.

Op den tweeden dag van de reis kwam men tot dicht aan de Italiaansche grens en men overnachtte in Grenoble, in een verrukkelijke streek van de Boven Alpen.

Het humeur, zoowel van Bumpsey als van den jongen Baronet, was weder een weinig opgefleurd, want na Auvergne had men den grijzen wagen van den ingenieur niet meer gezien.

Den derden dag stak men de grens over, op een hoogte van twaalfhonderd meter, op eenige tientallen kilometers ten Westen van de Italiaansche stad Pinerolo.

En door een van de verrukkelijkste gedeelten van Noordelijk Italië langs Savigliano en Cherasco ging de tocht verder naar Genua, waar men om een uur in den middag aankwam.

Al dien tijd had Raffles naast Brake gezeten, en hem de noodige aanwijzingen gegeven en Mildred bewonderde zijn groote kennis van het land.

Zelfs Joseph was in opgetogen bewondering voor de heerlijke natuur en trachtte kennis te maken met de Italiaansche schoonheden, die hem echter, tot zijn groote verbazing, in het gezicht uitlachten.

De reis was vrij vermoeiend geweest en men zou dien dag niet verder gaan, maar eens goed uitrusten.

De gewaande agent excuseerde zich, want hij had eenige dringende zaken te verrichten, maar hij zou het gezelschap helpen aan een voortreffelijken gids, die hun de schoonheden en de merkwaardigheden van de stad zou laten zien, indien zij dit verlangden.

En zoo verliet Raffles de Bumpseys in het Hotel de France, waar hij hen gebracht had en zette zijn reis naar een onbekende stemming voort . . . . .

Het gezin Bumpsey rustte een paar uren en daarop maakten zij, terwijl een gids de plaats van Busoni had ingenomen, een rit door de stad.

En voor het Nationale Museum stond alwederom de groote grijze wagen van de Engelsche ingenieurs.

Mildred scheen dit de eenvoudigste zaak van de wereld te vinden en zij had blijkbaar niets anders verwacht, maar Bernard Bumpsey dreigde een beroerte te krijgen en gaf den gids aanstonds bevel rechtsonkeer te maken.

De man verstond gelukkig Engelsch genoeg om dit te begrijpen — of liever om het te verstaan — want hij begreep er niet veel van!

En zoo zouden de Bumpseys ditmaal niet het Nationale Museum van binnen bezichtigen.

Maar dien nacht droomde Bernard Bumpsey een droom, die hem voor veel boosheid schadeloos stelde.

Hij zag zichzelf, gekleed in een lang, witzijden gewaad, met een met paarlen bestikte gouden gordel om de lenden, op een ivoren troon zitten, waarheen een trap van zilveren treden voerde.

Hij had een zwaren gouden kroon op het hoofd en droeg in de eene hand een Rijksappel, in de andere hand een breed zwaard, zooals hij dat weleens op speelkaarten gezien had.

Aan den voet van den troon stonden vele honderden allerschoonste danseressen, in luchtige gewaden, die hem met palmtakken koelte toewuifden en vier glimmend zwarte negers hielden een soort baldakijn boven zijn hoofd uitgespreid.

Hij verbeeldde zich, dat hij recht sprak over een groot aantal beklagden, wier armen met koorden op den rug waren vastgebonden.

Een heel eind verder zag hij zijn vrouw zitten op een dergelijken troon, eveneens gekleed in een wit hemd, met bloote voeten, een gouden ring om iederen teen, gouden banden om de naakte armen en het haar torenhoog opgemaakt.

Een stoet mannen trok langs haar troon en schenen haar eerbied te bewijzen, door zich voor haar op de knieën te werpen en het stof te kussen.

En als uit den hooge scheen een onzichtbaar koor te jubelen:

„Vicomte di Bumpsey! Vicomtesse di Bumpsey! Lang zullen ze leven in de Gloria!”

Dit scheen voor Bumpsey het toppunt van onderdanigheid, liefde en grootheid te zijn en met een glimlach van zalig welgevallen op zijn breed gelaat werd hij wakker.

Om tien uur in den morgen, zooals was afgesproken, vervoegde Raffles zich aan het Hotel de France en werd dadelijk bij den suikerhandelaar toegelaten, die in de hoogste mate nieuwsgierig was en aanstonds wilde vertrekken, om het kasteel te bezoeken, aan welks bezit hij zoozeer hechtte.

De agent bracht nu alle eigendomsbewijzen mede, de koopacte, die slechts behoefde ingevuld te worden en die van alle zegels voorzien was, de eigendomsbewijzen van den huidigen bezitter en ten slotte een prachtig gecalligrafeerd stuk op perkament, in het Italiaansch gesteld en waarvan onze brave Bumpsey dus geen syllabe begreep.

Maar Raffles vertaalde het voor hem en het bleek de brief van adeldom te zijn, die tegelijk met de eigendomsbewijzen van het kasteel werd overgedaan.

Bevend van aandoening betastte Bumpsey het perkament, wreef met zijn dikken vinger over de zegels en bestudeerde de fraaie gothische letters.

Toen riep hij uit:

„Laten wij er dadelijk heengaan, mijnheer Busoni. Als het kasteeltje maar iets is — als het maar wat beter is dan een stal, dan ben ik uw man.”

Alles werd in gereedheid gebracht en om elf uur ging men op weg.

Weder had Raffles zich naast den chauffeur gezet en de auto klom nu tegen de hellingen van de Ligurische Alpen op en volgde den straatweg die van Genua naar Alexandria leidt.

Maar bij Novi sloeg de auto een zijweg in, die zich steeds hooger kronkelde.

De huizen en de villa's werden hoe langer hoe schaarscher en men ontmoette zeer weinig voorbijgangers.

Eindelijk liet Raffles de auto stoppen, en wees met uitgestreken vinger naar een gebouw, dat zich halverwege een hoogen heuvel verhief en met den achterkant tegen de helling daarvan scheen te rusten.

„Ziedaar uw kasteel, Signor Vicomte di Bumpsey!” riep hij op theatralen toon.

Allen waren in de auto overeind gaan staan en Bumpsey riep uit:

„Het is niet heel groot, zou ik zeggen, maar het is toch nog grooter dan ik dacht!”

„Is het echt antiek?” vroeg mevrouw Bumpsey.

„Het dateert uit de zestiende eeuw, burggravin,” antwoordde de gewaande agent.

„Wat een prachtig kasteel en dan die zijtoren!” riep Mildred opgetogen. „Wat zal men vandaar een prachtig gezicht hebben op den omtrek!”

„Dat is ook zoo, mejuffrouw!” kwam Raffles. „De streek is hier zeer schoon, ofschoon wel een weinig verlaten!”

„Zijn hier roovers?” zoo wendde Bumpsey zich eensklaps tot den agent, want zooeven waren hem de verhalen uit zijn jeugd omtrent de Italiaansche bandieten te binnen geschoten.

„Er zijn er wel, maar zij zijn tamelijk onschuldig!” antwoordde Raffles bedaard. „Zij schieten nooit als men hun maar dadelijk al het geld afgeeft, dat men bij zich draagt, en daarenboven al zijn sieraden en andere kostbaarheden.”

„Drommels!” riep Sir Lionel Gresham uit. „Dat had ik liever van te voren geweten!”

„Hoezoo, Sir Lionel?” vroeg Mildred op onschuldigen toon.

„Wel,” stotterde de gevraagde, „het is toch minder aangenaam, een ontmoeting met die lieden te hebben. Ik meende dat tegenwoordig de bandieten van de groote Italiaansche wegen verdwenen waren.”

„Alleen in politierapporten, Sir Lionel!” kwam Raffles rustig. „In werkelijkheid is het rooverwezen ten huidigen dage in Italië meer dan ooit in bloei — het spijt mij, dat ik dit van mijn eigen land moet zeggen.”

Een korte stilte volgde op deze woorden, maar toen nam de bewondering voor het oude kasteel weder de overhand.

„Dat is waar ook, en ik vergat het nog te vragen, is het kasteel gemeubeld?” vroeg Bumpsey.

„Twee slaapkamers en een woonkamer zijn bewoonbaar, mijnheer,” antwoordde Raffles. „Maar heel eenvoudig, het huis is bewoond geweest door een bewaarder en zijn vrouw. Maar als gij er soms een nacht zoudt willen doorbrengen, dan zijn die meubelen natuurlijk tot uw beschikking.”

„He, ja, Pa!” riep Mildred opgewonden uit, vroolijk in de handen klappend. „Dat zou heerlijk zijn.”

„Maar hoe komen wij aan beddegoed, en eten?” riep Mevrouw Bumpsey uit, die een te goede huisvrouw was, om zulke onontbeerlijke dingen gering te achten.

„O, daarover zoudt ge u niet ongerust behoeven te maken,” zeide Raffles met een kort schouderophalen. „De naaste stad is hier geen vijf kilometer vandaan en ik zal gaarne het noodige voor u gaan bestellen.”

„Nu ik heb er niets op tegen, als het hier maar veilig is in de streek,” kwam Bumpsey.

„Anders trekken wij de ophaalbrug op!” riep Sir Lionel uit, die nog lang niet gerustgesteld scheen te zijn omtrent de mogelijke aanwezigheid van bandieten in de onmiddellijke nabijheid van het kasteel.

„Dat zou een schitterende inval zijn — wanneer er slechts zulk een voorwerp was, Sir Lionel!” zeide Raffles. „Tot mijn spijt echter moet ik verklaren, dat er reeds lang geen slotgracht meer om het huis is, en dat dus vanzelf de ophaalbrug verdwenen is.”

Onder het spreken was het kleine gezelschap den kronkelenden weg naar het kasteel opgegaan.

Inderdaad — het was niet zeer groot, maar de prijs, dat moest Bumpsey bekennen, was dan ook zeer laag.

Het bestond uit een hoofgebouw en een zijbeuk, die weer bestond uit een vierkanten toren.

De steenen waren grijs geworden van ouderdom, maar het huis maakte een uiterst solieden indruk, en scheen nog eeuwen te kunnen trotseeren.

De hoofdingang was tegenover een klein, goed onderhouden grasveld gelegen, door een laag hek van den weg afgesloten.

Heinde en ver was geen ander huis te zien, en langs den hoofdweg bewoog zich geen enkel voertuig.

„Het is hier vrij stil, zou ik zeggen,” merkte mevrouw Bumpsey op. „Niet veel vertier, hé?”

„Zeker niet zooveel als op het Strand, vrouw!” kwam Bumpsey, „maar dat kun je hier ook moeilijk verlangen, is het niet zoo, collega?”

Deze laatste vraag was gericht tot Sir Lionel, die aanvankelijk volstrekt niet scheen te begrijpen, waaraan hij dezen titel te danken had.

Hij keek zoo verbluft dat Bumpsey met een bulderenden lach uitriep:

„Hij begrijpt het niet — maar man, als ik het

huis koop, en den titel erbij, dan zijn wij toch allebei van adel. Ha, ha! Hoe is t-ie?”

„O, bedoelt u het zoo,” kwam Sir Lionel met een dom lachje, dat zijn monocle uit zijn oog deed vallen. „Ja, in zeker opzicht zouden wij dan inderdaad collega's zijn — hi — hi!”

Men was nu de buitendeur genaderd.

Raffles belde aan en een oud man met een eerwaardigen witten baard kwam door de holle gang aansloffen en opende de deur.

Hij scheen de vreemdelingen even wantrouwend op te nemen, en vroeg toen:

„Wat wilt gij? Het huis is niet te bezichtigen. Het is reeds verkocht of zoo goed als!”

„Wat praat die man daar in zijn koeterwaalsch?” vroeg Bumpsey ongeduldig. „Hij zal toch geen bezwaar maken, mij in mijn eigen huis binnen te laten.”

„Pardon, Signor Vicomte,” kwam Raffles met suikerzoete hoffelijkheid, „maar sta mij toe, u er opmerkzaam op te maken, dat de koopacte u nog altijd niet ter hand gesteld is!”

„Nu, ja, maar dat zal zij toch binnen een half uur worden!” riep de suikervorst ongeduldig uit. Ik koop het huis, en daarmee basta. Wie is die man en wat zegt hij?

„Het is Luigi Carmel, de huishbewaarder en hij vroeg wat wij wilden en wie gij zijt.”

„Nu, zeg hem dat dan en laat de oude man zijn biezen pakken.”

Raffles zeide eenige woorden in het Italiaansch tegen den huishbewaarder en daarop scheen de oude man in te binden.

Hij liet de bezoekers binnen en sloot de deur achter hen.

Hij droeg een bos sleutels in de hand, en opende een voor een de verschillende deuren der vertrekken.

De Bumpseys volgden hem en keken nieuwsgierig overal rond.

De meeste vertrekken waren geheel ongemeubeld, en alleen de wanden waren bespannen met goudleer, of wel behangen met gobelins.

De vloeren waren van donker gebiest hout.

De vensternissen waren diep, de ramen klein en smal.

Gelijkvloersch waren drie kamers, op de eerste verdieping vier, op de tweede en laatste nogmaals drie.

En daarop begaf men zich naar den toren, waarbinnen een smalle wenteltrap naar het plat voerde.

„De muren zullen hier wel heel dik zijn!” meende Mildred. „Zoo'n eeuwenoud huis.”

Zij klopte met de kleine vuist tegen den muur en zeide toen op verbaasden toon tot den gewaanden agent:

„Zeg, mijnheer Busoni. Wat klinkt die muur vreemd. Heelemaal niet als steen, ik zou zeggen als hout.”

„Dat is zeer goed mogelijk, miss Mildred,” antwoordde Raffles glimlachend. „Eenige jaren geleden heeft de eigenaar alle muren van binnen met hout laten beschieten, want ondanks hun dikte was het hier 's winters bar koud. Bedenk, dat wij hier op een hoogte van bijna dertien honderd meter zijn.”

„Heb ik het niet gezegd, dat ik mijn ski's had moeten meenemen,” klaagde de jongeheer Joseph.

„Maar denk je soms, dat ik hier des winters zou willen wonen?” riep Mevrouw Bumpsey verontwaardigd uit. „Voor geen geld hoor. Zomers moet het hier al knapjes vervelend zijn.”

„Ik wil niet ontkennen, madame Vicomtesse, dat hier weinig verkeer is,” zeide Raffles met uitgezochte beleefdheid. „Maar daar Signor Vicomte immers alleen koopt om den titel, — — — — — doet dat er waarschijnlijk weinig toe.”

„Busoni slaat den spijker op den kop,” riep Bumpsey uit. „Het kasteel kan mij niet zooveel schelen, al ben ik wel degelijk voornemens, hier ieder jaar een paar zomerweken te komen doorbrengen. Want ik moet zeggen het uitzicht is verrukkelijk!”

Daarin had de suikervorst gelijk.

Van het venster in het torenvertrek, waar men zich nu bevond, had men een verrukkelijk uitzicht over den omtrek.

In de verte verhieven zich bergen, als in een blauwen nevel gehuld, dichtbij spreidden zich heerlijke akkers uit, en links kronkelde de hoofdweg om den berg heen, om zich verderop te gaan verliezen in een prachtig woud.

Heel in de verte waren de torens en de hooge huizen van een groote stad zichtbaar.

En ten slotte kon men mijlen ver den loop van een breede rivier volgen.

Bumpsey stond even naar buiten te kijken en greep toen Busoni bij den arm.

„Er zal hier wel ergens pen en inkt in huis zijn, laten wij maar dadelijk de zaak in orde maken — ik heb het geld bij mij.”

„Zooals gij verkiest, mijnheer,” kwam Raffles.

Mildred, die zich uit het raam gebogen had, wendde zich nu tot den gewaanden agent en zeide:

„Ik vind de muren merkwaardig dun, als gij de waarheid wilt weten, mijnheer Busoni, tenminste voor zulk een oud kasteel. Dat kan men duidelijk zien als men voor het raam staat en naar buiten langs de muren kijkt!”

„Ik zal u zeggen, hoe dat komt, miss!” antwoordde Raffles kalm. „Dit bovenstuk is er pas een jaar geleden op geplaatst, ter vervanging van een stuk, dat bij een allerhevigsten storm naar beneden is gestort, gelukkig zonder iemand te deeren. Maar toen reeds beschikte Vicomte di Smith niet over de noodige geldmiddelen, om den toren volgens het oorspronkelijk model te doen herbouwen. Bedenk ook eens, slechts drie honderd duizend Lire. Het is bijna te geef. Gij moogt werkelijk niet te veel aanmerkingen maken, anders zou ik spijt krijgen over mijn bereidwilligheid om het kasteel voor mijn patroon aan mijnheer uw vader te verkoopen. Er zijn honderden gegadigden, vergeet dat niet.”

Het vooruitzicht, dat hem de buit zou kunnen ontgaan, greep Bumpsey dermate aan, dat hij Raffles bij den arm nam en hem letterlijk het vertrek uittrok.

„Wij gaan nu alles regelen,” zeide hij. „Kom mede, dan betaal ik u contant.”

„Ik ben tot uw dienst, Vicomte,” zeide Raffles bedaard.

Hij ging weder naar beneden, en trad een der gemeubelde vertrekken binnen.

En hier had de plechtigheid van de overdracht plaats.

De koopacte werd ondertekend, het eigendomsrecht werd overgedragen, en eindelijk voelde Bumpsey het kostbare perkament, waarbij hij tot Burggraaf verheven werd, als zijn eigendom tusschen zijn trillende vingers.

Hij teekende een cheque op een Genuesche bank, en stelde die den gewaanden agent ter hand, die ze zorgvuldig opvouwde en in zijn portefeuille deed.

„Mijn principaal heeft op spoed aangedrongen en ik zal dus zoo vrij zijn, dat papier nog hedenmiddag te Genua te gaan inwisselen tegen constanten,” zeide hij. „Mag ik mij morgen de vrijheid veroorloven, te vernemen, of gij goed gerust hebt in uw nieuw bezit, signor Vicomte?”

„Ja, veroorloof u die vrijheid maar eens,” antwoordde Bumpsey genadig.

„Mag ik dan het genoegen hebben, uw geleider te zijn op een kleinen rondrit in den omtrek? Ik zou u gaarne de fraaiste punten eens laten zien.”

De nieuwbakken Burggraaf scheen eenigen tijd te behoeven, om voor zich zelf uit te maken, of dit met zijn waardigheid strookte, maar Mildred maakte aan zijn weifeling een eind door vroolijk uit te roepen:

„Afgesproken! Dan zullen wij eens zien, hoe de omstreken van onze residentie er uitzien, Papaatje!”

„Nu, laat ons dan zeggen, dat gij ons morgen vergezelt,” kwam Bumpsey. „En neem dan nu meteen dien huisbewaarder met zijn Sinterklaasbaard maar mede, wij verstaan den man toch niet — of verstaat u misschien Italiaansch, Collega?” zoo wendde hij zich tot Sir Lionel, die verliefde blikken naar Mildred stond af te zenden, welke echter hoegenaamd geen doel troffen.

„Ik? — eh — neen, tot mijn spijt moet ik daarop ontkennend antwoordden,” liet Sir Lionel zich verschrikt hooren. „Daarenboven — ik zal u verlof moeten vragen, u nu eveneens te verlaten — tot morgen natuurlijk. Ik wilde gaarne een oud vriend te Genua bezoeken, dien ik in vele jaren niet gesproken heb.”

„Ha ha! Sir Lionel is bang in het oude spookhuis!” riep Mildred schaterlachend uit. „Hij denkt dat wij hier door roovers zullen worden overvallen. Heb ik niet goed geraden, Collega?”

Maar Bumpsey trok dadelijk partij voor zijn beschermeling.

„Zaken zijn zaken, en oude vrienden moet men niet verwaarloozen!” riep hij joviaal uit, en hij kletste zijn zware hand zoo gemeenzaam maar ook zoo stevig op den schralen schouder van Sir Lionel, dat deze met een pijnlijk gelaat ineenkromp, en zijn monocle hem nogmaals ontviel.

„Dan zal ik misschien het genoegen van het reisgezelschap van Sir Lionel mogen smaken?” vroeg Raffles op hoffelijken toon. „Wij zijn hier op een uur afstand loopens van Novi, en daar gaat over anderhalf uur een goede trein naar Genua.”

„Ik wil mij gaarne bij u aansluiten, mijnheer Busoni,” kwam Sir Lionel. „Als gij er niets op tegen hebt, kunnen wij dan morgenochtend gezaamlijk weder hier terug keeren.”

„Het zal mij zeer aangenaam zijn,” zeide Raffles met een hoofsche buiging.

„Tot morgen dan!” riep Bumpsey uit. „Maar dat is waar — dat vergeten wij. Beddegoed en eetwaren. Onze chauffeur zou u misschien wel naar — hoe heet die stad kunnen brengen, en vandaar met een en ander terugkeeren.”

„Een uitstekend denkbeeld, Vicomte,” hernam Raffles. „De auto doet geen twee kwartier over den weg, en de chauffeur kan zich onmogelijk vergissen, als hij eenmaal op den hoofdweg is. Ik zal dan zorgen, dat alles wordt ingeladen en hier afgeleverd.”

„Dat is buitengewoon vriendelijk van u, mijnheer Busoni!” riep Bumpsey uit. „Ik zal Brake zijn instructies geven!”

En vijf minuten later reed Raffles en Sir Lionel broederlijk met de prachtige auto van den nieuwbakken Burggraaf naar Novi!

Een eenige cigaret is het merk
Dubec 3.

Amor in de klem.

Zoodra Raffles en Sir Lionel Gresham met de groote toerauto te Novi waren aangekomen liet de eerste den chauffeur naar een grooten bazar rijden en sloeg daar het noodige in, hetwelk de chauffeur aanstond weder mede terug zou nemen naar het pas aangekochte kasteel van Bernard Bumpsey.

Vervolgens ging hij naar een slagerswinkel en naar een kruidenier en hoog gepakt kon de auto den terugrit naar het kasteel weder aanvaarden.

Raffles en zijn metgezel hadden nu nog juist den tijd naar het station te gaan en daar den trein naar Genua te halen, die ongeveer anderhalf uur over den afstand deed.

Zij namen plaats in een coupé eerste klasse, waar heel toevallig zich niemand anders bevond.

Sir Lionel scheen niet geneigd te zijn zijn waardigheid te grabbel te gooien door met iemand als een agent van Onroerende Goederen over koetjes en kalfjes te gaan praten en zoo kocht hij een Engelsch tijdschrift, dook in een hoek weg en ging zich in de lectuur van dit blad verdiepen.

Maar dat was niet naar den smaak van Raffles. Hij ging tegenover den Engelschen edelman in een hoekje zitten, keek hem eenigen tijd glimlachend aan, en vroeg toen op den man af:

„U zoudt zeker gaarne met Miss Mildred Bumpsey in het huwelijk treden?” De aangesprokene liet het blad langs zich zakken, klemde zijn monocle uit alle macht vast en was in de eerste oogenblikken te verbluft om een woord te kunnen uitbrengen.

Toen hakkelde hij:

„Ik kan mij niet goed voorstellen, mijnheer, dat gij u daarvoor interesseert. Maar ik behoef er geen geheim van te maken — ik koester inderdaad veel genegenheid voor de jonge dame — en wij zullen huwen.”

„Gij? De jonge dame heeft u dus teeder lief?”

Nu gingen de wenkbrauwen van Sir Lionel zoo ver de hoogte in, dat hij zijn monocle onmogelijk

meer kon bedwingen, die haar plaats alweder moest verlaten.

„Ik geloof, dat de vraag u een weinig in verlegenheid brengt?” ging de gewaande agent voort, met dezelfde zoetsappige hoffelijkheid.

„Ik moet u bekennen, mijnheer, niet goed in te zien, hoe gij er toe komt, mij die vraag te stellen.”

„Maar het is toch wel een zaak van gewicht vindt gij niet? Tusschen ons gezegd en gezwezen en zonder U maar in het minst onaangenaam te zijn — maar ik geloof te hebben opgemerkt, dat het meisje liever uw hakken dan uw monocle ziet.”

„Maar mijnheer — weet gij wel dat dat een onbeschaamdheid is?”

„Daar heb ik niet over nagedacht — ik weet alleen dat het de waarheid is,” antwoordde Raffles doodbedaard. „Ik ben er overigens zeker van, dat gij het zelf ook wel zult hebben gezien. O, gij zijt verstandiger dan men op het eerste gezicht zoudt denken. Gij weet ook wel, dat er een zekere Harry Grant hier in de buurt rondloopt, die wel wat meer in den smaak van Miss Mildred valt!”

Sir Lionel was bij het hooren van deze woorden grasgroen geworden en barstte nu uit, voor zijn doen tamelijk driftig:

„Ik moet zeggen mijnheer — gij gaat te ver! Ik geloof, dat gij u gaat bemoeien met dingen die u in het geheel niet aangaan.”

„O, zeg dat niet, Sir Lionel,” kwam Raffles blijmoedig. „Dat moogt gij werkelijk niet zeggen. Bedenk eens, dat ik nu om zoo te zeggen een handelsvriend ben van den Burggraaf. In zekeren zin ben ik dus wel degelijk bevoegd om te spreken over dingen die hem zoo nauw raken. Apropos — gij geeft geloof ik heel veel geld uit nietwaar? Of liever — dat hebt gij gedaan, want uw middelen zijn tamelijk wel uitgeput.”

Maar nu werd Sir Lionel in ernst boos, en dat was voor hem een zaak van groote zeldzaamheid.

Hij wierp het tijdschrift woedend neer, en riep: „Daarmede houdt alles op. Het spijt me dat ik het u zeggen moet, mijnheer, maar de Italiaansche hoffelijkheid is bij u ver te zoeken.”

„Ik begrijp werkelijk niet, waarom gij mij gebrek aan hoffelijkheid verwijt,” hernam Raffles onnoozel. „Ik doe immers niets anders, dan constateeren, wat algemeen bekend is!”

„En wilt gij mij eens zeggen mijnheer, hoe gij aan die wetenschap gekomen zijt in die weinige dagen, welke gij te Londen hebt vertoefd?” vroeg hij op een toon die sarcastisch moest heeten.

„O, dat was een van de eerste dingen, welke een mijner vrienden, die lid is van de „Windsor Club”, mij vertelde,” antwoordde Raffles eenvoudig.

„Maar gij schijnt iets tegen het huwelijk te hebben, dat ik met Miss Mildred zou willen sluiten?”

„Wel, Sir Lionel — ik heb er niet meer op tegen, dan tegen iedere onnatuurlijke kruising — gij hoort evenmin bij elkander, als een vleermuis bij een nachtegaal, — laat ik mij haasten hieraan toe te voegen, dat ik hier niets onaangenaams mee bedoel.”

„Wel mijnheer, dan zullen wij het zonder uw toestemming moeten stellen!” riep Sir Lionel ironisch uit.

„Maar gij spreekt steeds maar van „wij”, Signor. Gij stelt uw huwelijk reeds voor als een voldongen feit. Hebt gij u nooit bezig gehouden met de mogelijkheid, dat gij u wel eens zoudt kunnen vergissen? Is het nooit bij u opgekomen, dat Miss Mildred U wel eens in het geheel niet zoudt willen hebben?”

„Wat dat betreft, haar vader heeft alles te zeggen,” riep Sir Lionel grimmig uit. „Hij heeft zijn zin nu eenmaal op mij gezet, hij weet dat er niets op mijn adeldom te zeggen valt, wij zijn hier gelukkig niet in Amerika, en hij zal zijn wil weten door te drijven.”

„Dat wil zeggen, gij zoudt het meisje tot vrouw willen nemen, al ware het ook met dwang?”

De ander haalde de schouders op en hernam:

„Zij zal wel aan mij wennen, mettertijd!”

„Ja zooals een straathondje aan de schurft. Neem mij niet kwalik, het is een Italiaansche zegswijze en het is verre van mij er iets onaangenaams mede te zeggen. Ik voor mij ben de stellige overtuiging toegedaan, dat de jonge dame veel gelukkiger zou worden met den heer Harry Grant. Zij passen goed bij elkander, hij is slechts weinig ouder, hij is knap, hij lijkt mij werkzaam en schrander toe — kortom

hij past bij haar. Zonder u te willen grieven — ik betwijfel of al die hoedanigheden op u toepasselijk zijn. Gij begint reeds duchtig door uw haar heen te groeien, ofschoon ik u toch niet ouder taxeer dan een jaar of veertig, gij behoort niet tot wat u noemt, de intellectueele elite en als gij soms een handwerk kent, dan zal het wel geen ander zijn, dan sigaretten draaien.”

„Nu is het genoeg mijnheer,” riep Sir Lionel verbolgen uit. „Dat gaat alle perken te buiten. Wees zoo goed onmiddellijk dit vertrek te verlaten, anders zou ik genoodzaakt zijn voor u het veld te ruimen.”

De spreker had in zijn drift geheel vergeten, dat hij zich in een spoorwegcoupé bevond.

Maar Raffles herinnerde hem er aan met de hoffelijke woorden:

„Wij zullen dan tot Genua moeten wachten, Sir Lionel — ik heb niet veel lust dit vertrek te verlaten, dat zich met een snelheid van 80 kilometer per uur voortbeweegt.”

„Dan zal ik zwijgen, mijnheer en U aldus mijn minachting doen gevoelen,” zeide Sir Lionel hooghartig.

„Een voortreffelijke methode Signor — zoo uitnemend, dat ik ze op mijn beurt wil toepassen,” kwam Raffles droogjes.

En hij nam zelf een tijdschrift, nam in den tegenovergestelden hoek plaats en bemoeide zich in het geheel niet meer met zijn medereiziger.

Maar toen de trein het station van Genua kwam binnenrijden, zeide hij als terloops:

„Gij logeert zeker in het Hotel de France? Ik zal zoo vrij zijn u daar morgenochtend om 9 uur te komen halen, teneinde de terugreis met u te ondernemen.”

„Pardon mijnheer, ik ben in het geheel niet gesteld op uw gezelschap,” kwam Sir Lionel, sterk door zijn neus sprekend, hetgeen bij hem het onmiskenbare bewijs was, dat hij in zijn edelste gevoelens gegriefd, en diep beleedigd was.

„Zooals gij wilt, Signor,” hernam Raffles hoffelijk. „Ik hoop dat gij niet zult verdwalen, dat is alles wat ik u toewensch. Denk er u eens in, dat gij niet op tijd aanwezig zoudt zijn voor onzen rit — en dat Harry Grant daar in de buurt zou rondzwerven — in de buurt van Miss Mildred.”

„Voor dien jeugdigen blaag koester ik geen vrees

mijnheer, laat u dat gezegd zijn," hernam Sir Lionel, meer dan ooit door zijn neus toeterend, om aldus zijn minachting te uiten.

„Integendeel, Signor, ik zou maar liever wel vrees koesteren," riep Raffles uit, juist toen de trein stilschokte. „Vrees is anders een slechte raadgeving, maar in dit geval zou zij u toch kunnen behoeden voor een fatale misgreep. Want ik herhaal u — Miss Mildred past bij u als een vlag op een modderschuit — het zij opgemerkt zonder een zweem van begeerte u iets onaangenaams te zeggen. Ik ben een Italiaan, en ik weet wat ik mij zelf verschuldigd ben. Tot morgen dus Signor — en slaapt u er nog maar eens op!"

Hij maakte een vriendelijk wuifgebaar naar den ander, die bleek van woede zag, opende het portier en sprong op het perron, waar hij spoedig temidden van een reizigersstroom verdwenen was, den baronet aan zijn lot overlatend.

Hij haastte zich snel het station uit, riep een huurauto aan, en gaf den chauffeur het adres van een vrij groot hotel aan de kade op.

Een half uur later trad hij een groote hotelkamer binnen, waar zijn trouwe vriend Charly Brand hem met uitgestrekte handen tegemoet trad, en vroolijk uitriep:

„Ben je daar mijnheer de agent? Zeg mij eens spoedig of alles goed gegaan is."

„Tot dusverre marcheerde alles voortreffelijk. De oude ezelslikte alles grif, hij is door den titelwaanzin aangetast en — — — de koopsom in den vorm van een cheque bevindt zich in mijn portefeuille."

„Hij heeft de driehonderdduizend Lire dus betaald?"

„Zonder een seconde te aarzelen!"

„En... is er nog niets ontdekt?"

„Nog niets en wij zullen het nog wel een paar dagen kunnen uitzingen, althans tot morgen."

„Keeren wij dan niet dadelijk terug?" vroeg Charly verbaasd. „Denk er om, wij loopen groot gevaar als alles ten ontijde uitkomt."

„Neen Charly — ik heb nog een klein plannetje bedacht. Je weet hoezeer ik verzot ben op romantiek, en voor beschermeling te spelen voor minnende paartjes, die gescheiden worden door den wreeden vader."

„Wat je zegt, klinkt me als Grieksch in mijn

ooren, Edward," riep Charly uit. „Waar praat je over?"

„De zaak is in het kort deze — Miss Mildred koestert genegenheid voor een zekeren Harry Grant, — en die genegenheid wordt beantwoord. De jonge lieden zijn als het ware voor elkander voorbestemd. Maar nu is er in het gezelschap van dien ouden dwaas een zekere Sir Lionel Gresham, die in ezelachtigheid weinig voor zijn vriend Bumpsey onderdoet, en die het meisje gaarne zou willen huwen — natuurlijk alleen om het geld. Het is een kaalhoofdige nul, zooals men er te Londen zooveel in dezen tijd ziet rondloopen — adellijke leeghoofden, die hun vaderlijk erfdeel verbrast hebben en nu uit zien naar middelen om hun leege brandkasten weder te vullen."

„Tot dusver is het heel duidelijk — en toch begrijp ik er nog niet veel van. Waar zit die Harry Grant daar ergens?"

„Hier in Genua!"

„Hij is het lieve meisje dus nagereisd?"

„Dat is niet juist uitgedrukt. Hij heeft de reis ongeveer tegelijk met haar gemaakt, en toch niet in haar gezelschap. Hij is hier met zijn patroon den ingenieur Blunt, die hier in opdracht van de Italiaansche regeering een paar nieuwe spoorbruggen moet bouwen. Maar Mildred heeft het natuurlijk geweten, en zij heeft zoo weten te manoeuvreeren dat het vertrek van haar vader een weinig werd uitgesteld en juist tegelijk met dat van Harry Grant plaats had."

„Uiterst romantisch!" riep Charly uit. „Dus de twee medeminnaars zijn nu hier en zullen den strijd afwikkelen."

„Sir Lionel denkt dat er in het geheel geen strijd zal zijn. De brompot gelooft, dat hij de armen maar heeft uit te breiden, als het zoover is, en dat het gebraden duifje — vergeef mij het stoute beeld, er dan aanstonds zal invliegen."

„Goed, nu ben ik er achter. Maar in welk opzicht kun je nu iets aan die zaak veranderen?"

„O, dat zal niet zoo moeilijk zijn. Wij zullen namelijk een kleine comédie op touw zetten, maar daarbij moeten wij Harry Grant in het geheim nemen. Het is een oude tooneeltruc — en ik zal haar voor deze bijzondere omstandigheden een weinig wijzigen, want in ieder geval mag ik mijn eigen belang niet uit het oog verliezen."

„Kun je mijn hulp daarbij gebruiken?”

„Ik heb ze zelfs dringend noodig — en ook die van Henderson!” antwoordde Raffles. „Waar zit de man op het oogenblik?”

„Hij maakt een wandeling langs de haven — hij hoopt dat hij Maciste ontmoet. Hij denkt dat die filmheld nog altijd sjouwer is in de haven, wat hij was, voor hij door d'Annunzio ontdekt werd, en een hoofdrol vervulde in diens filmdrama „Caberia”.

Hij is er waarschijnlijk nieuwsgierig naar, of de Genuasche reus zich in lengte met hem kan meten.”

„Nu, wacht hem dan hier op, en houdt hem vast tot ik hier terugkom.”

„Waar ga je heen?”

„Ik ga nu naar Harry Grant. Ik weet waar hij

logeert. Hij moet voor morgen verlof vragen aan Blunt. Ik zal je in het kort zeggen wat mijn plan is. Voor morgen heb ik een kleinen wandelrit op touw gezet — en in den loop daarvan zullen jij en Henderson mij het genoegen doen, ons te overvallen! Harry tred als redder op — en uit dankbaarheid is Vicomte di Bumpsey wel verplicht hem zijn dochter als vrouw te geven. Je ziet dat het een oeroude tooneelcoup is, maar zij zal haar kracht nog wel niet verloren hebben. Ik heb je echter al gezegd — ik zal haar eenigzins wijzigen. Hoe — dat deel ik je later nog wel mede. Jij gaat intusschen onze mannen waarschuwen — want voor morgen heb ik hun weder noodig — de grap moet geheel en al volmaakt zijn.”

De overval.

Den volgenden morgen vertrokken Raffles, Charly en Henderson met den trein naar Novi.

Daar huurde Charly een zeer snelle auto en Raffles nam voorloopig afscheid teneinde zich volgens afspraak naar het kasteel van den nieuwbakken Burggraaf te rijden.

Het was ongeveer elf uur toen hij daar aankwam en hij vond het geheele gezin vereenigd in de groote kamer gelijkvloersch.

Met een diepe buiging trad hij binnen, en vroeg met zijn glimlach en zijn Italiaansch accent:

„Hebben de dames en heeren goed gerust?”

„Dat gaat vrijwel, Mijnheer Busoni,” antwoordde Bumpsey hooghartig. „Alleen ben ik veel te vroeg wakker geworden,” merkte Mildred op. „Het is merkwaardig, zoo gehoorig als het hier in huis is, er reden heel in de vroegte een paar zwaar geladen karren voorbij en ik hoorde ze even duidelijk als wanneer ik buitenshuis had gestaan en toch waren mijn venster gesloten.”

„Dat is de eigenaardigheid van de hooge berglucht, Miss,” antwoordde Raffles. „U zult daaraan nog moeten wennen, het verheugt mij overigens, u te zien gelijk een bloeiende roos! Ik hoop, dat de chauffeur gisteren veilig en wel is teruggekeerd met zijn vracht?”

„Ja, maar anderhalf uur later dan wij hem verwacht hadden!” antwoordde Burggraaf di Bumpsey.

„Hoe kwam dat zoo?” vroeg Raffles belangstellend.

„Wel, de ezel had zich tweemaal in den weg vergist. Hij beweerde dat het hier een waar doolhof was, en hij had natuurlijk niets begrepen van de menschen aan wie hij den weg vroeg. Hij schreeuwde maar „Castello! Castello!” en wees dan in de richting waar ons kasteel staat, maar de menschen lachten hem uit. Gelukkig is hij toen vanzelf weder op den hoofdweg terug gekomen en wij hebben zoo goed geslapen

als het onder de gegeven omstandigheden mogelijk was. Maar zeg eens, mijn waarde Busoni, hoe ver strekt zich nu eigenlijk mijn landgoed uit?”

Raffles wees met uitgestrekte hand naar het onnoozele lapje grond voor het huis en antwoordde hoogdravend:

„Deze gansche heerlijke weide is uw eigendom, Burggraaf.”

„Anders niet?” riep mevrouw Bumpsey teleurgesteld. „Maar lieve help het is nauwelijks groot genoeg om er de wasch op te bleeken!”

„Daarvoor is het ook niet bestemd, Burggravin,” hernam Raffles ernstig. „Ik zou u aanraden er eenige potjes met geraniums, eenige jeneverbestruiken, oleanders en fuchsia's neer te zetten. Het geheel zal alsdan een zeer grandioos spectacle opleveren.”

„Maar man — als er tien potten met fuchsia's staan, waar moeten wij zelf dan blijven?” vroeg de Burggraaf. „In drie stappen ben ik er overheen.”

„Signor Vicomte, gij vergeet steeds dat driehonderd duizend Lire ook zeer weinig geld is voor zulk een bezitting, met den titel op den koop toe.”

„Daar heeft mijnheer Busoni gelijk in, Pa,” riep Mildred, „en als wij goede vrienden willen blijven, dan moet u niet zoo vervelend zagen.”

Daarop wendde zij zich tot den zoogenaamden agent en vroeg:

„Het heeft vannacht immers geregend?”

„Dat meen ik te hebben gehoord, Miss. Het heeft de atmosfeer ten zeerste verfrist,” antwoordde Raffles.

„Dat ontken ik niet, maar ik zou u wel willen vragen, of er niets tegen te doen is, dat het hier inregent.”

Raffles trok zijn wenkbrauwen hoog op en herhaalde:

„Regent het hier in? Dat is het merkwaardigste, waarvan ik ooit gehoord heb.”

„Ja, ik vind het ook tamelijk curieus,” hernam het jonge meisje. „Het water droop in straaltjes op mijn neus door twee verdiepingen heen.”

„Merkwaardig! In de hoogste mate zeldzaam,” hernam Raffles hoofdschuddend. „Ik zal morgen op mijn kosten een paar loodgieters zenden, om het dak te laten repareeren.”

„Dat is goed, dan praten wij er niet verder over,” riep Mildred uit. „Hoe staat het met ons tochtje?”

„Ik ben aanstonds tot uw dispositie, Miss!” antwoordde Raffles.

Het jonge meisje nam hem terzijde en vroeg fluisterend, zoodat de anderen het niet konden verstaan:

„Kunnen wij niet eens — den kant van de rivier uitgaan? Ik meen waar die stuk geschoten spoorwegbrug is!”

Raffles keek het meisje in het zacht blozende gelaat en antwoordde toen meesmuilend:

„Wij zullen alle opgeblazen spoorbruggen afrijden. Ik ken niets wat zoo belangwekkend is, vooral wanneer zij weder hersteld moeten worden. Zijt gij dat niet met mij eens?”

Een warme blos kleurde nu de wangen van Mildred en zij antwoordde verlegen: „Ja, soms is het wel erg interessant!”

„Bijvoorbeeld als zij door Engelsche ingenieurs gebouwd worden!” antwoordde Raffles glimlachend „Nu, ik zal mij aan uw wensch houden, Signora.”

Dan wendde hij zich tot Bumpsey en hernam luid:

„De rit zal zeker verscheidene uren duren, Vicomte. Zoudt gij er niet de voorkeur aan geven, eerst hier te lunchen. Ik zie, dat Sir Lionel ook nog niet ter plaatse is!”

„Ik dacht eigenlijk, dat gij hem zoudt hebben meegebracht, mijnheer Busoni,” riep Bumpsey uit.

„Dat lag ook oorspronkelijk in mijn plan, Burggraaf, zooals ik u gisteren gezegd heb. Maar tot mijn leedwezen is er een kleine woordenwisseling tusschen ons ontstaan, gedurende de treinreis naar Genua.”

„Een woordenwisseling? Waarover dan wel, als ik vragen mag?” vroeg Mevrouw Bumpsey nieuwsgierig.

„Wel, Sir Lionel verklaarde, dat mejuffrouw uw dochter spoedig zijn echtgenoot zou zijn, en ik voegde hem daarop toe, natuurlijk zonder hem in

het minst onaangenaam te willen zijn, dat dit volkomen buitengesloten, wijl het onnatuurlijk en onzinnig was! De Baronet scheen zich dit antwoord ten onrechte nogal aan te trekken en wij zij onder een zeker brouille van elkander gegaan. Wij begrepen beiden dat het onder deze omstandigheden niet aangenaam zou zijn, om gezamenlijk te reizen, en zoo is mijnheer Lionel waarschijnlijk met een volgenden trein gegaan. Ik ben echter niet haatdragend, en ik hoop van harte dat hij niet verdwaald is.”

Met gemengde gevoelens had het gezin Bumpsey naar deze woorden geluisterd.

De Burggraaf zelf keek als een boer die kiepspijn had, Mevrouw de Burggravin wist zelf niet goed of zij moest lachen of kwaad zijn, de jonge heer Joseph grijnsde onnoozel, en Mildred lachte uit volle borst, en klapte vroolijk in de handen.

En juist op dat oogenblik trad Sir Lionel Gresham in hoogst eigen persoon binnen.

Hij wierp een schuinschen blik op Raffles, die een diepe buiging voor hem had gemaakt en ging daarna de leden van het gezin beurtelings begroeten, hetgeen hij bewerkstelligde door naar hun handen te duiken, juist als een zeehond in een dierentuin naar een toegeworpen vischje, en daarop deze lichaamsdeelen heen en weer te zwaaien, alsof hij een kerkklok in beweging moest brengen.

En toen klonk zijn kraaiende stem, die zeide:

„Ik moet u even zeggen, waarde Burggraaf, dat de toren van uw kasteel een weinig scheef staat. Hebt gij het zelf al gezien?”

„Wat is dat? Staat mijn toren scheef? Een toren van een eeuwenoud kasteel? Kom, kom, waarde collega — als ik het niet beter wist, dat je te diep in het glaasje hebt gekeken.”

„Bij Jove het is zoo, Burggraaf!” riep Sir Lionel uit. „De toren staat werkelijk een weinig scheef.”

Nu trad Raffles haastig nader bij, en zeide kalmeerend:

„Het zal wel niets te beteekenen hebben. Zooiets komt in Italië herhaaldelijk voor. Denk maar om de toren van Piza. Die staat al eeuwen lang scheef — en hij zal het nog eeuwen blijven doen. Ik zal echter dadelijk zelf eens gaan zien — en bij het minste teken van gevaar zal ik krachtig ingrijpen en den toren weer recht laten zetten — maar ik ben overtuigd, dat hij dat morgen weer uit zich zelf gedaan heeft.”

„Wat een grappig oud huis, vind u niet?” riep Mildred lachend uit. „Dunne muurtjes, lekkende daken, een toren die scheef staat — als de boel maar niet boven ons hoofd invalt.”

„Maar Miss!” riep de gewaande agent verontwaardigd uit. „Daarvan is natuurlijk geen sprake.”

Burggraaf en Baronet hadden fluisterend eenige woorden met elkander gesproken, en Raffles begreep, dat hij het onderwerp van dit gesprek had uitgemaakt.

Waarschijnlijk deelde Sir Lionel op dat oogenblik aan zijn beschermer den inhoud van het gesprek mede, hetwelk hij den dag tevoren in den spoorwegcoupé met den gewaanden agent had gevoerd en bij welke gelegenheid Busoni de onbeschaamdheid had gehad, als zijn meening te kennen te geven, dat hij, Sir Lionel, in het geheel niet in aanmerking kon komen als de echtgenoot van Mildred Bumpsey.

Raffles zag hoe „Signor Vicomte” de wenkbrauwen fronste, toen hij in zijn richting keek en een oogenblik scheen hij in beraad te staan, of hij den agent niet zou onderhouden over deze brutaliteit.

Maar toen bedacht hij waarschijnlijk, dat hij aan dezen man toch eigenlijk zijn adelstand te danken had en dat hij zich nu weder had aangeboden, als gids op te treden bij den rit in den omtrek.

Wat zou men eigenlijk in deze verlaten streek moeten uitrichten zonder de hulp van den Italiaan, die hier geheel thuis scheen te zijn en den weg hier minstens even goed scheen te kennen als de voormalige suikerhandelaar in Houndsditch, de Londensche wijk waar hij geboren en getogen was.

De lunch had een tamelijk opgewekt verloop, ofschoon men zich een weinig moest behelpen, want de chauffeur was aangesteld als kok en de levensmiddelen waren voor het meerendeel geconserveerd.

Maar Busoni deed de toezegging, dat hij, als men hier wenschte te blijven, zorg zou dragen voor eenige Italiaansche bedienden, die tevens Engelsch spraken.

Het behoefde den edelen Vicomte slechts een paar woorden te kosten en hij zou naar zijn wenken bediend worden.

En er waren te Novi winkeliers genoeg, die het zich een eer en een voorrecht zouden rekenen, het kasteel van al het noodige te voorzien.

„Komen wij misschien in de buurt van die stad?” vroeg Mevrouw Bumpsey practisch als altijd. „Ik

zou dan meteen alles wel in orde kunnen maken — en meneer Busoni zou mij dan misschien wel als tolk willen dienen.”

„Ik verlang niets liever, Vicomtesse,” kwam Raffles hoffelijk. „Wij hebben den geheelen middag voor ons en uw auto lijkt mij sterk en groot genoeg om desnoods een reis om de wereld te kunnen maken!”

„O, wat dat betreft — ik zou wel eens willen zien dat er hier in de buurt zoo'n tweede wagen te vinden was,” blufte Bumpsey.

„Hoe staat het met de benzine?” vroeg Raffles, die in dit vraagstuk veel belang scheen te stellen.

„Dat is waar ook, er zal wel niet veel meer in het reservoir zijn!” riep Mildred uit.

„Ook dat kunnen wij dan in Novi in orde maken, zoover zal de wagen ons wel brengen,” hernam Raffles.

Eindelijk was alles in gereedheid gebracht, men laadde eenige versnaperingen in de auto, voor het geval men wellicht langer zou worden opgehouden, dan men oorspronkelijk vermoedde en vervolgens stapten allen in.

Raffles nam weder plaats naast den chauffeur en wees hem, welke wegen hij moest volgen.

De auto reed nu het eerst naar Novi en daar werd de benzinevoorraad aangevuld, waarbij de gewaande Busoni zijn onwaarderebare diensten als tolk moest bewijzen.

Nadat dit geschied was en de auto desnoods den geheelen dag had kunnen rijden, stond Mevrouw Bumpsey erop, dat er naar verschillende winkels werd gereden en ook hier voerde Raffles bijna uitsluitend het woord.

En overal liet men knipmessende winkeliers achter, die zich in de handen wreven over het buitenkansje, dat hun te beurt was gevallen.

En nu ging het de bergen in, langs breede en minder breede wegen, onder leiding van Busoni, die hier de omstreken voortreffelijk scheen te kennen.

Telkens ontlokten de heerlijke natuurtafreelen kreten van bewondering aan Mildred en Mevrouw de Burggravin, maar de Burggraaf zelf en Sir Lionel hielden zich blase en deden alsof zij hun geheele leven nergens anders dan in Italië hadden vertoefd.

En nu ging het dalwaarts, langs de rivier, daar, waar de bruggen nog altijd half in het water lagen, in welken toestand zij waren gebracht door de Oostenrijkers, toen deze op vijftien kilometers verder

Noordelijk hun linie hadden, vanwaar zij de bruggen met hun verdragend geschut konden beschieten.

Met opzet had Raffles de auto wat langzamer laten rijden, als om aan de toeristen gelegenheid te verschaffen het heerlijke landschap op hun gemak te bewonderen, maar inderdaad om te voldoen aan den wensch van Mildred, die misschien hoopte, dat zij hier haar beminden Harry zou aantreffen.

En bij de derde brug, ver van Novi, werd aan haar verlangen eindelijk voldaan.

Daar waren een groot aantal werklieden, onder leiding van de Engelsche ingenieurs bezig met het opruimen van de vernielde spoorbrug, waarvan de landhoofden nog ongedeerd waren en gebruikt konden worden, om er de nieuwe brug op te leggen.

En reeds van verre wuifde Harry, die de auto waarschijnlijk herkend had, met zijn zakdoek.

En Mildred stond op in de auto en wuifde, zoo hard zij kon terug, totdat haar vader kwaad uitriep:

„Tegen wien wuif je daar als een gekkin, meisje? Maar nu zie ik pas wie het is. Die kwajongen van een Grant. Wat voert die hier nu weer uit?”

„Zijn boterham verdienen, denk ik, Burggraaf,” antwoordde Raffles fijntjes.

„Maar kan hij dat niet ergens anders doen? Moet die jongen ons altijd in den weg loopen?” schreeuwde de Burggraaf. „Waar ik mijn voeten zet, daar val ik over hem. Wees zoo goed om terug te keeren, mijnheer Busoni!”

Maar dit was gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Want de weg langs de rivier was hier zeer smal en van omkeeren met den reusachtigen wagen was geen sprake, tenzij men nog een eind verder doorreed en bij den oprit naar de brug, dicht bij den spoorweg-overgang, omkeerde.

En zoo moest het wel gebeuren, dat Harry Grant gelegenheid vond een welsprekenden blik met het meisje zijner keuze te wisselen, terwijl de auto langzaam draaide.

En hij had zelfs de onbeschaamdheid het voertuig nog eenigen tijd achterna te wuiven.

De auto aanvaardde nu den terugweg, maar langs een zeer grooten omweg.

Het kwam Mildred zelfs voor, dat men eenige keeren langs dezelfde plek kwam, hetgeen Busoni verklaarde door te zeggen, dat men zich hier in een waar doolhof van wegen bevond.

Om half vier werd halt gehouden in een prachtig woud, waardoor de straatweg voerde.

De auto werd een weinig terzijde van den weg gereden en men maakte alles gereed voor de picnic.

Het weer bleef zich voortreffelijk houden en de goede wijn, de voortreffelijke sandwiches en de prikkelende berglucht droegen er alle het hunne aan toe bij om de stemming zeer opgewekt te doen zijn.

Men vergat zelfs den tijd, totdat Raffles, die nu en dan een blik op zijn horloge had geslagen, zonder dat de anderen het zagen, verschrikt uitriep:

„Het wordt hoog tijd om terug te keeren!”

„Maar het is nog klaarlichte dag en het is hier zoo mooi!” riep Mildred met een pruilend lipje.

„Dat mag zoo zijn, maar vergeet niet, dat wij hier ruim een uur rijdens van het kasteel verwijderd zijn,” kwam Raffles. „En de duisternis valt snel, miss.”

„Nu wat zou dat, wij hebben toch goede lantaarns!” riep Bumpsey.

„Dat is wel mogelijk, Vicomte, maar het is wel zoo veilig om thuis te zijn voor het duister is. Ik las nog gisteren in de bladen, die te Novi uitkomen, dat men wat voorzichtig moet zijn — met het oog op de bandieten.”

Het woord had een onaangename uitwerking en er viel een gespannen stilte.

Sir Lionel was vaalbleek geworden en sprong op, terwijl hij zenuwachtig heen en weer begon te loopen.

Hij was de eerste die uitriep:

„Het begint al een beetje koel te worden — wij moesten maar liever huiswaarts keeren!”

„Nu, vooruit dan maar,” kwam Bumpsey.

Alle benodigdheden voor de picnic werden weer ingeladen en men nam weder plaats in den grooten wagen.

De chauffeur ging achter het stuurwiel zitten en men aanvaardde de terugreis.

Het begon al duister te worden onder de zware boomen van het woud, en Sir Lionel stelde zelfs voor de groote lantaarns maar vast aan te steken, die zouden de bandieten waarschijnlijk wel op een afstand houden.

Maar voor dit nog kon geschieden, juist op een kruisweg, had het onheil plaats.

„Moneta altro vita!” riep een barsche stem en

tegelijktijd sprongen twee kerels ieder op een kant van de treeplank en duwden den chauffeur en Raffles hun revolvers onder den neus.

„Daar heb je het al,” jammerde de Burggravin. „Wat willen die lui van ons? Wat schreeuwde die man daar?”

„Ons geld of ons leven, Burggravin,” stotterde de gewaande agent.

De chauffeur had met een onwillekeurig gebaar de auto tot staan gebracht, wit als een doek en zwichtend voor den aandrang van de revolver in de vuist van een reusachtigen bandiet, met een half masker voor het gelaat gebonden, een zeer romantischen punthoed op, en korte spanbroek, een rooden gordel om, een kort fluweelen wambuis en roode kruisbanden om de dikke wollen koussen.

De eerste, die in beweging kwam, was Sir Lionel Gresham.

De Baronet was de veertig reeds gepasseerd, hij had een langen tijd niet meer aan gymnastiek gedaan en hij had trouwens nooit tot de vlugsten behoord.

Maar de snelheid, waarmede hij nu over den rand van de auto wipte en het hazenpad koos, wekte bewondering van allen die het zagen.

Nog nooit had men iemand met zulk een ongelooflijke snelheid een tamelijk steilen weg zien ophollen.

Ternauwernood kon men zijn beenen zien bewegen, met zulk een razende snelheid verplaatste hij ze!

Hij had alles achtergelaten, zijn hoed, zijn kijker, zijn overjas en alleen zijn monocle had hij uit de debacle kunnen redden.

Een der bandieten zond hem nog een paar kogels achterna, maar deze troffen blijkbaar geen doel en joegen den vluchteling alleen nog maar tot meerderen spoed aan.

Maar nu zou het tweede bedrijf van het drama beginnen.

Want eensklaps trad er uit het kreupelbosch een man te voorschijn met zijn colbertjasje over den arm, het boord van zijn sporthemd losgeknoopt en zijn slappen vilthoed achter op het hoofd.

Die man was Harry Grant.

Een oogenblik scheen hij als aan den grond genageld te staan bij het schouwspel, dat zich aan hem voordeed.

Toen bedacht hij zich geen seconde meer, maar wierp zijn jasje op den grond en sprong als een

panter op den reusachtigen bandiet, die het dichtstbij hem en nog altijd op de treeplank stond.

Onder normale omstandigheden zou de reus den jongen ingenieur zeker hebben kunnen kraken, maar hij werd blijkbaar verrast door den aanval en het volgende oogenblik rolden beiden over den grond.

In de worsteling ging de revolver eenige keeren af, maar eindelijk wist de jonge man den reus zijn wapen te ontrukken en nu richtte hij hem hijgend van inspanning op zijn borst en beval:

„Ga tegen dien boom staan, en waag het niet je te verroeren, want het zou je bezuren en steek je handen op.”

Aarzelend gehoorzaamde de reus en ging tegen den stam van een dikken eik staan.

De andere bandiet, die blijkbaar had ingezien, dat de aanslag wel als mislukt kon worden beschouwd, was snel weder van de treeplank gesprongen en in het kreupelhout verdwenen.

„Hebt gij geen touw bij U?” vroeg de heldere stem van Harry Grant.

De chauffeur bukte zich haastig, opende een klein kastje voor in de auto en haalde er een stevig stuk touw uit.

Hij wierp het Harry Grant toe en deze bond den reus eigenhandig en zonder dat deze een vin durfde bewegen, aan den eikenboom vast.

Met groote oogen en een bleek gezichtje, de kleine handen gevouwen, had Mildred deze heldendaad gadegeslagen.

„Mijn held, mijn dappere ridder,” kwam het fluisterend over haar lippen. „Hoe durft hij het!”

Iets dergelijks scheen ook Signor Vicomte te gevoelen en tenslotte ontsnapte hem, bijna ondanks zich zelf:

„Dat heeft hij hem kranig gelapt.”

„Ik heb u immers wel gewaarschuwd, dat het mis zou loopen, Burggraaf,” zeide Busoni, heesch fluisterend van angst. „Waarom zijn wij ook niet eerder teruggegaan, zooals ik herhaaldelijk heb voorgesteld.”

„Nu bedaar maar, mijnheer Busoni, alles is nu nog goed afgelopen, dank zij mijnheer Harry Grant,” kwam Bumpsey.

„Wat een geluk, dat Harry juist in de nabijheid was,” riep Mildred met een hooge kleur uit. „Hij heeft ons allen gered, Pa!”

„Dat ontken ik immers niet,” kwam de Burggraaf.

Daarop wendde hij zich tot Busoni en vroeg: „Wat raadt u ons nu aan met dien schurk uit te voeren, mijnheer?”

„Het is wat gewaagd om hem mee te nemen, dunkt mij,” antwoordde Raffles. „Wij moesten naar Novi rijden en daar de politie waarschuwen!”

„Zijn wij daar ver van af?”

„Het is hoogstens een kwartier om.”

„Maar kan die kerel er niet met boom en al van door gaan?” vroeg Bumpsey wantrouwend. „Hij lijkt mij er wel toe in staat. Ik heb nog nooit zulk een reus gezien!”

„En die is door Harry overwonnen!” riep Mildred zegevierend uit. „Je rijdt toch natuurlijk met ons mee, Harry?” ging zij voort. Maar daarbij keek zij tegelijkertijd haar vader aan, als om hem toestemming af te smeeken.

Een oogenblik scheen de Burggraaf in tweestrijd te zijn, maar toen zeide hij:

„Het zal mij ..... heel aangenaam zijn, als mijnheer Grant ons wil vergezellen!”

En zoo stapten allen weder in, terwijl de gevangen *bandiet* achter bleef in zich zelf vloekend en mopperend, in een taal, waarin bijzonder veel s's en o's voorkwamen en welke zelfs Busoni niet scheen te begrijpen.

Drie kwartier later kwam men te Novi aan, maar deze vijf en veertig minuten waren voorbij gevlogen voor Harry en Mildred, die naast elkander hadden gezeten op de achterbank en aan een stuk door met elkander hadden gefluisterd en geminnekoosd.

De politie werd op de hoogte gebracht en zond aanstonds een afdeeling Carabinieri naar het bosch, die echter eenige uren later onverrichterzake zou terugkeeren, want zij vond er niets anders dan een stuk getrokken touw — van den bandiet zelf was geen spoor meer te ontdekken.

Nadat de politie dus is kennis was gesteld van den overval, reed de groote Rolls Royce naar het kasteel terug.

Het was toen tien uur in den avond.

Maar ditmaal zou Busoni niet mederijden — zaken riepen hem naar Genua terug.

Maar de chauffeur verklaarde bij hoog en laag, dat hij zich niet nogmaals zou vergissen en welgemoed toog de auto op weg, terwijl zij haar route belichtte met haar zeer sterke elektrische lantaarns.

En voor zijn veiligheid behoeft de Burggraaf niet langer bevreesd te zijn, want men had hem twee Carabinieri met geladen karabijn medegegeven.

Een kwartier later stond de auto stil bij het begin van den zijweg, waaraan het kasteel gelegen was.

De Bumpseys stapten uit, terwijl de Carabinieri salueerden en den terugweg aanvaardden.

Maar zij waren nog geen vijftig pas weg of zij stonden verschrikt stil op het hooren van een veelvuldig herhaalden schreeuw.

Haastig snelden zij terug en hijgend vroeg een hunner, die een weinig Engelsch sprak:

„Waarom schreeuwt gij zoo, Signor? Wat is er te doen?”

„Wat er te doen is?” bulderde Bumpsey heesch van schrik en woede. „Mijn kasteel is weg!”

Vraag uwen leverancier steeds
de sigaretten **Dubec 3.**

Het papieren huis.

De ordebewaarders met hun reusachtige steken staarden Bumpsey eerst een oogenblik aan, alsof zij vreesden, dat hij krankzinnig was geworden.

Toen herhaalde de man, die een beetje Engelsch sprak:

„Is uw kasteel weg?”

„Alsof het nooit bestaan heeft, man, zie jij soms iets?”

De Carabinieri tuurde omhoog, naar de helling van den heuvel, maar ofschoon het duister was, kon hij toch genoeg onderscheiden, om tot de overtuiging te komen, dat daar geen huis stond, of iets dat daarop geleek, zelfs geen schuur of schapenstal, en zeker geen kasteel.

Met een uitdrukking van weergalooze verbazing op zijn bruin gelaat, wendde hij zich weder tot den Engelschman en hernam:

„Er is niets te zien, Signor. Weet gij wel zeker dat wij op de goede plek zijn?”

„Denk je, dat je met een gek te doen hebt?” schreeuwde Bumpsey. „Ik zou nog kunnen denken, dat ik krankzinnig ben geworden, maar mijn vrouw, die daar in katzwijn ligt, mijn dochter en mijn chauffeur zien evenmin iets! Het kasteel is weg, alsof het nooit bestaan heeft.”

„En wanneer was het er dan nog?” hakkelde de Carabinieri, die nu minstens even verbaasd was als de Burggraaf in persoon.

„Vanmiddag om twee uur stond het er nog. Hier op deze zelfde plek. Wij allen herkennen haar. Daar is de kleine wegkapel en daar is een omgevallen boom en daarginds stond een kleine schaapherdershut — vergissing is niet mogelijk!”

„Daar staat mijn verstand bij stil,” mompelde de ordebewaarder.

Zijn collega, nieuwsgierig door dit op heftigen toon gevoerde gesprek, wilde nu weten wat er

gaande was en de ander deelde het hem in zijn landstaal mede.

Maar toen hij had uitgesproken riep de ander uit: „Een kasteel? Hier heeft nooit van mijn leven een kasteel gestaan! Jij zoudt dat ook weten, als je niet pas een week geleden in Novi was aangesteld.”

„Wat vertelt die man?” vroeg Bumpsey, die in ernst geloofde, dat hij zijn verstand ging verliezen.

„Hij zegt, Signor, dat er op deze plek nooit een kasteel gestaan heeft.”

„Mijn hoofd, mijn arm hoofd!” kreunde Bumpsey, terwijl hij als een ijsbeer begon rond te loopen en met beide vuisten zijn hoofd omklemd hield. „Ik zeg je dat wij gisteren mijn kasteel zijn binnengetrokken, dat wij er gegeten en geslapen hebben, kortom, dat wij het zeker volle vier en twintig uur bewoond hebben.”

De beide Carabinieri wisselden een blik met elkander, waarvan de beteekenis niet aan den ongelukkigen Bumpsey ontging.

„Ik ben niet gek en ik ben niet dronken!” schreeuwde hij. „Ik wil mijn kasteel terug. Geef mij dadelijk mijn kasteel terug, of ik beklaag mij bij den Engelschen consul, bij den gezant in Rome.”

Maar nu kwam Mildred op hem toe, legde hem de hand op den schouder, en zeide zachtjes:

„Het geeft niet, of u hier loopt te schreeuwen, Papa — daarmede krijgen wij het kasteel niet terug. Ik geloof, dat ik het al begin te begrijpen, die scheeve toren, die gehoorigheid, dat lekkende dak ..... die zonderlinge holle klank van de vloeren ..... het was geen steenen huis, vader, dat geloof ik nu stellig!”

„Geen steenen huis?” herhaalde Bumpsey toonloos, „maar dan, dan ben ik bestolen!”

„Dat vrees ik ook, Papa!” kwam Mildred.

Bumpsey snelde den weg op, ondanks zijn dikte,

galoppeerde als een jeugdig veulen en met zijn armen molenwiekend, terwijl alle anderen hem volgden en in de consternatie mevrouw Bumpsey vergaten, die nog altijd stijf tegen een rotsblok terzijde van den weg aanleunde, neergeveld door de vreeselijke ontdekking.

Ook de Carabinieri draafden mede en nu begonnen allen ijverig te zoeken op de plek, waar het kasteel gestaan had, alsof het niet grooter ware geweest dan een lucifersdoosje.

Ja, er viel niet meer aan te twifelen, hier moet het huis hebben gestaan! Want men vond er een paar springveeren matrassen, een paar leege, zoowel als volle blikjes zalm, een paar planken, en dat was alles! Maar het kasteel zelf was weg, verdwenen, alsof het in den grond was gezonken, of door een reusachtig luchtschip in de wolken was medegevoerd.

Radeloos ging Bumpsey op een van de matrassen zitten, schopte een leeg zalmblikje met den voet weg en sprong toen eensklaps weer overeind, alsof hij door een slang gestoken was.

Hij trad op den Carabiniere toe, die wat Engelsch babbelde, greep den man bij den arm en zeide heesch:

„Hoor eens, is je er iets van bekend, dat men hier in Italië een titel kan koopen bijvoorbeeld van Burggraaf?”

„Zeker is dat mogelijk, Signor, als men bijvoorbeeld een kasteel koopt waaraan een titel verbonden is.”

„Zoo, dat is dan tenminste de waarheid,” riep Bumpsey uit. „Maar als het kasteel er niet is dan is natuurlijk de titel er ook niet?”

„Dat spreekt van zelf, Signor.”

„Dan ben ik dus Vicomte af — ex-Vicomte,” kreunde Bumpsey en viel opnieuw op de matras neder. „Mijn vrouw is geen Vicomtesse meer — en mijn zoon kan ook nooit Vicomte worden. En daarvoor heb ik driehonderdduizend Lire betaald. Voor een matras en een paar blikjes zalm! O! maar wacht eens, dat gaat zoo niet. Ik ga onmiddellijk naar Busoni toe, dien schobbejak en hij zal mij een nieuw kasteel teruggeven. Hij heeft zeker de hand in het spel!”

Hij ging weder naar den ordebewaarder toe, vatte hem met zijn dikke handen bij de schouders, schudde hem heen en weer en riep:

„Ik stel de Italiaansche politie aansprakelijk, breng mij mijn kasteel terug, of er komt oorlog van! Ik loof een premie van honderd neen van duizend pond uit — voor dengeen die me mijn kasteel terugbrengt. En nu allemaal weer ingestapt, hier kunnen wij niet blijven — ik heb niet eens een onderdak — ik, Vicomte di Bumpsey. En waar is mijn vrouw? O ja dat is waar ook — die ligt daar ergens naast den weg — de arme daklooze!”

In allerijl begaven allen zich weder in de auto en mevrouw Bumpsey kwam weder bij en het geheele troepje reed in haastigen spoed naar Novi, waar de nacht in koortsachtige onrust werd doorgebracht in een stampvol hotel, nadat de politie van alles op de hoogte was gesteld.

Het was zeker de wonderlijkste zaak, welke men te Novi zoowel als te Genua nog ooit ter oplossing had voorgelegd gekregen.

Men dacht eerst aan een mystificatie, met een grap van een Engelschman te doen te hebben, maar toen ook de chauffeur onder eede verklaarde, dat er een kasteel gestaan had den vorigen dag, en toen ook een paar daglooners, die aan de bruggen werkten, hetzelfde verklaard hadden, toen moest men het wel gelooven.

En toch, op die plek had sinds menschenheugenis nooit een huis gestaan, dat stond als een paal boven water.

Men zocht koortsachtig naar Busoni, maar die was al even onvindbaar als de beide bandieten, die den overval in het bosch hadden gedaan.

De bladen behelsden een lang relaas van dezen overval en de edelmoedige houding van den jongen Engelschen ingenieur werd alom geprezen.

Harry Grant, die een weinig Italiaansch sprak, had zijn diensten aan Bumpsey aangeboden, die gretig werden aanvaard — en aan den grooten ijver van den jongen ingenieur was het te danken, dat tamelijk spoedig de waarheid aan het licht kwam.....

Hij kwam in de gelegenheid een gesprek af te luisteren tusschen een paar halfbeschonken daglooners, die bij het opruimen van de brug werkzaam waren en de volgenden dag kregen deze lieden een uitnoodiging om voor den rechter-commissaris te Genua te verschijnen.

En daar deelden zij het volgende mede:

„Bijna twee weken geleden was hun door een werkbaas de vraag gesteld, of zij wilden meedoen

aan een gelegenheidswerkje en zij hadden dit aangenomen, toen het hun bij navraag bleek, dat zij daarmee gereed konden zijn voor hun werk aan de brugopruiming, waarvoor zij contractueel waren aangenomen, een aanvang zou nemen.

Met nog veertig andere losse werklieden waren zij per auto van Genua naar Novi gebracht, en vandaar verder naar een afgelegen plek, terwijl andere vrachtauto's een groote hoeveelheid bouw materiaal vervoerden.

Hier kregen zij voor het eerst twee Engelsche heeren te zien, waarvan een bijzonder groot en breed was en de ander tamelijk goed Italiaansch sprak, en die verklaarden in opdracht van een Engelsche filmmaatschappij een kasteel op deze plek te moeten oprichten.

Alles was kant en klaar ter plaatse aangevoerd en men behoefde niet anders te doen, dan het huis in elkaar te zetten.

Het was van zeer sterke constructie en het duurde geen week, voor het geheel was voltooid.

Toen werden — dat was nu drie dagen geleden, dezelfde arbeiders des morgens plotseling uitgenoodigd, om voor een zeer hoog dagloon het huis weder af te breken.

Het moest binnen enkele uren gebeurd zijn.

Sommige arbeiders hadden reeds vast werk, maar de anderen kwamen omstreeks drie uur in den middag op de plek, waar het kasteel stond en om acht uur was er geen spoor meer van te bekennen en had men alle samenstellende deelen in groote vrachtauto's weggevoerd.

Dit was gewis een groote stap vooruit bij het onderzoek, maar nu moest het nog worden uitgemaakt, waar dat huis vandaan was gekomen.

En ook dit werd tamelijk spoedig opgehelderd, want in den middag van den dag, waarop de morgenbladen het verslag van dit verhoor bevatten, kwam de directeur van de „Caesar Film maatschappij” te Milaan zich bij de politie aanmelden en deelde aan den commissaris mede, dat ruim twee weken geleden een Engelschman zich bij hem was komen vervoegen die hem verlof had gevraagd, een kasteel voor een paar weken te huren, welke over een maand gebruikt zou worden bij de opname van een prachtigen film, „De ondergang van Florence” geheeten.

Hij bood er een goeden huurprijs voor en de directeur had volstrekt geen bezwaar gezien, hem het gebouw in huur af te staan, hetwelk zeer sterk was geconstrueerd en volkomen natuurgetrouw, zooals de film dit nu eenmaal vereischte.

Van dit oogenblik af was alles opgehelderd.

De huisbewaarder met zijn spierwitten baard was natuurlijk ook in het complot geweest en van zijn driehonderdduizend Lire zou de Engelschman natuurlijk nooit meer een penny terugzien.

En het allerergste was, dat hij, met het kasteel, ook zijn titel als Burggraaf had verloren!

Slechts twee menschen beklagden zich hun reisje naar Italië niet — dat waren Mildred Bumpsey en Harry Grant!

Want een paar weken later verscheen hun verlovingsadvertentie in de bladen.

De volgende aflevering (No. 344) bevat:

Het raadsel van Harrow Road.

